

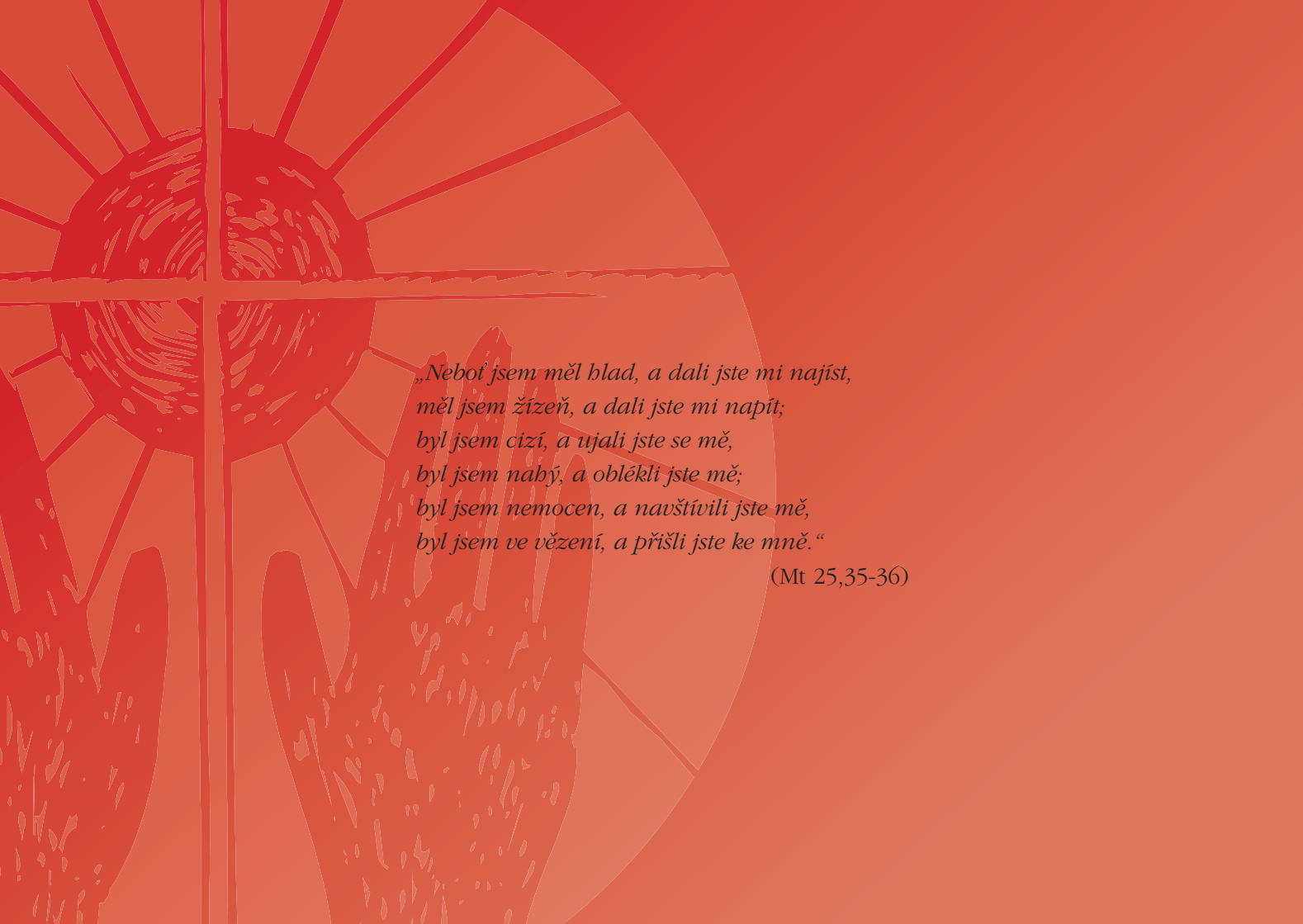
SPRAVEDLNOST A SLUŽBA

LET CARITAS

VYŠŠÍ ODBORNÉ SKOLY SOCIÁLNÍ V OLOMOUCI

1996 - 2006

*„Neboť jsem měl hlad, a dali jste mi najíst,
měl jsem žízeň, a dali jste mi napít;
byl jsem cizí, a ujali jste se mě,
byl jsem nahý, a oblékli jste mě;
byl jsem nemocen, a navštívili jste mě,
byl jsem ve vězení, a přišli jste ke mně.“*

(Mt 25,35-36)

Vážená a milá čtenářko, vážený a milý čtenáři,

právě jste otevřela, či otevřel almanach vydaný u příležitosti oslav desátého výročí trvání Caritas – Vyšší odborné školy sociální v Olomouci. Deset let je vlastně velice krátká doba. Na druhou stranu se ale ani nechce věřit, že už je to deset let, kdy první studentky a studenti usedli do lavic této školy. Školy, která tehdy neměla vůbec nic, kromě vůle, odhodlání a důvěry, že jde o dílo smysluplné, potřebné a požehnané.

Jakých bylo oněch deset let? Především naplněných prací, snahou o vybudování církevní sociální školy, která nabídne nejenom dobré podmínky a prostředí pro vzdělávání charitativních a sociálních pracovníků, ale která především přispěje k obnově a obohacení obsahu charitativní sociální práce, a tím i ke spravedlivější a láskyplnější společnosti.

Prosím, přijměte pozvání a zastavte se s námi na této cestě. Podívejme se společně na to, co nás na ní potkalo a kam jsme po ní došli.

Byla to cesta složitá i radostná zároveň. Ani v publikaci nesrovnatelně většího rozsahu by nebylo možné popsat všechny její zákruty, všechny obtíže či radosti, všechny zisky či ztráty. A snad nejméně ze všeho je možné zachytit mezilidské vztahy, které se zde zrodily, všechno snažení, které je se školou tak či onak spojeno, všechna obdarování. Všem, kdo se na nich jakýmkoli způsobem podíleli, upřímně a hluboce děkuji. Věřím, že jejich plody sklídí právě ti, kvůli nimž byla škola založena – naši bližní, kteří potřebují pomoc, podporu a blízkost druhého člověka.

V Olomouci 2. července 2006

Mgr. Martin BEDNÁŘ, Ph.D.
ředitel školy

Jsem rád, že je tu škola CARITAS

Nová společenská situace v devadesátých letech minulého století vytvořila prostor pro charitní dílo. Z aktivity nadšených dobrovolníků brzy vyrostla největší charitativní organizace v zemi a k úspěšnému působení potřebovala profesně zdatné odborníky. Charita si však razila vlastní cestu, protože lidé, vycházející ve svém uvažování z evangelia, viděli celého člověka potřebujícího pomoc. Nechtěli jen podnikat v sociální oblasti. Nestačil jim materialistický pohled sledující jen jednu stránku člověka. Nechtěli anonymní velkokapacitní ústavy pro odložené lidi, ale mysleli na dětské domovy rodinného typu, domy pokojného stáří s atmosférou domova, s osobními vztahy, s respektováním lidské důstojnosti. Mysleli na bezdomovce a ženy v tísní, kteří potřebují nejen střechu nad hlavou a plný talíř, ale náročnou pomoc na cestě nového hledání smyslu života, osvobození od svazujících pout dosavadního životního stylu a získání nových návyků, kontaktů a vztahů potřebných k pozvednutí kulturní a duchovní úrovně života. Zapojení do mezinárodní sítě Charit nabídlo bohaté zkušenosti jiných a také možnost spolupráce, v níž se využijí naše přednosti.

Z toho všeho rostla potřeba vlastního vzdělávání charitních pracovníků. Různé kurzy se ukázaly jako nedostatečné, a proto vznikla Vyšší odborná škola sociální Caritas. Ta ovšem už neslouží jen Charitě a život stavěný na evangelium není podmínkou studia na škole. K základnímu poslání školy však patří, jak říká její název Caritas, připravovat na sociální a humanitární práci chápanou jako caritas = sociální láska, která je výsledkem přijaté křesťanské sociální nauky.

Úkolem politiků je utváření spravedlivých struktur ve společnosti. Ale i kdyby byla politika sebeúspěšnější, je jisté, že nikdy nenastane situace, v níž by nebylo třeba sociální lásky každého jednotlivého křesťana, protože člověk kromě spravedlnosti bude vždycky potřebovat lásku. Církev nemůže být nikdy oproštěna od úkolu naplňovat sociální lásku ve formě organizované služby, jak říká papež Benedikt v Deus caritas est.

Jsem rád, že je tu škola Caritas, která k této službě připravuje. Za uplynulých deset let dosáhla vysoké úrovně a kvality, jak ukazuje velký zájem o studium na ní i uplatnění jejích absolventů. Děkuji všem, kteří mají na úspěchu školy podíl a vyprošují Boží pomoc a požehnání do nového rozvoje v dalších letech.

Jan Graubner

Jan GRAUBNER,
arcibiskup olomoucký,
zřizovatel školy

Začátky CARITAS – VOŠ sociální Olomouc ve vzpomínkách pamětníků

Přítomnost Ducha svatého byla zřejmá

Nápad založit vzdělávací instituci Charity se datuje někdy do roku 1993. Tehdy totiž vrcholil „charitní boom“. Farní a oblastní charity vznikaly jako houby po dešti a rozvoj jejich služeb se dynamicky šířil do všech oblastí sociální sféry. Dlouhá léta totality byla totiž úrodnou půdou pro nabírání sil a odvahy těch, kdo se nebáli pravdy a odpovědnosti. A tak po otevřených dveřích ke svobodě se na počátku devadesátých let minulého století entuziasmus dobrovolníků a touha udělat něco dobrého pro církev, tak dlouho sužovanou nesmyslným útlakem, staly základní silou nového věku Charity. Velmi brzy se totiž z těchto dobrovolných nadšenců stávali profesionálové Charity, což mělo za následek takový rozmach charitního díla, že bylo možné jen s úctou a obdivem sledovat rozmach Božího díla. Ale pro „skrytého“ pozorovatele nebylo možné nevidět i nebezpečí, které se skrývalo v mlhavém budoucnu – jak dlouho nadšení vydrží? Jak budeme v Charitě držet krok? Vzdělaných lidí v sociální oblasti nebylo a ani veřejné školy neskýtaly mnoho záruk pro formaci a vzdělávání církevního díla, jakým Charita bezesporu je – anebo by měla být. Veškeré počáteční potíže při úvahách jakou školu založit a s kým, kdo zpracuje nové téma v nových podmínkách a jaké budou cíle, se hravě až s nadpřirozenou lehkostí překonávaly. Je to poněkud nadsazené, ale pravdivé. Pocit přítomnosti Ducha svatého byl natolik zřejmý, že dodával sílu k překonávání všeho protiv postaveného. Bylo radostí účastnit se na tomto díle. Za dnešní skutečnost, a sice stav školy po deseti letech, kvalitu jejího vzdělávání, uplatňování absolventů i přijetí veřejností, se dá s úctou říci - Deo gratias.

Jindřich SUCHÁNEK,
v letech 1991 – 2003
ředitel Arcidiecézní charity Olomouc

Začátky byly krušné

V roce 1994 jsem se už chystala do důchodu, ale ještě jsem chtěla být užitečná a využít svého vzdělání a praxe k užítku lidem. Ze zkušenosti jsem věděla, že je velká mezera v církevním školství. Informovala jsem se tedy u pana prodávána CMTF UP, zda mají v úmyslu otevřít sociální obor, dozvěděla jsem se však, že o tom zatím neuvažují.

Sešla jsem se proto s tehdejším ředitelem Arcidiecézní charity Olomouc Jindřichem Suchánkem.

Ten měl ideu vybudovat školu, která by sloužila jak pro vzdělání pracovníků v Charitě, tak pro veřejnost. Na schůzce jsme se domluvili, že se do tohoto projektu pustím. Mým cílem bylo vytvořit instituci na úrovni vyšší odborné školy včetně dálkového studia, prakticky zaměřenou, která by připravovala pracovníky pro poskytování sociálně zdravotní péče.

Začátky naší školy byly krušné. Nejen to, že ministerstvo pro nás nemělo příhrádku, ale nemělo ani příliš pochopení. Také z hlediska materiální stránky jsme byli ve složité situaci, protože jsme začínali v září 1996 a rozpočet pro školy se sestavuje na kalendářní rok. Příjímání řízení na naši školu probíhalo zčásti na teologické fakultě a ústní pohovory na Kurii. Od přijímacího řízení do začátku školního roku se podařilo panu Jindřichu Suchánkovi zčásti opravit kanovnický dům v Křížkovského 6, který byl velice zdevastovaný. Tento dům poskytl otec arcibiskup Jan Graubner. Za provozu probíhala další oprava, aby bylo možné umístit další třídy. Komplikace nastaly, když náš školník Chosé nechal na Vánoce zamrznout topení a následně školu vyplavil. Ale přes všechny překážky se zimní semestr ukončil a studentům se u nás líbilo. Výnikající vztahy mezi pedagogy a studenty i mezi samotnými pedagogy měly vliv na všechny, a proto určité provozní problémy nemohly atmosféru školy ovlivnit.

Při setkání s absolventy mě těší, že mají dobré uplatnění a rádi na školu vzpomínají. Přeji všem mnoho dalších úspěchů a hlavně Božího požehnání.

PhDr. Marie JELÍNKOVÁ,
v letech 1996 - 1999 zástupkyně ředitele školy

O Božím požehnání

V křesťanské pedagogice se velmi často pracuje s Eriksonovou vývojovou teorií, která popisuje devět stádií vývoje identity člověka. Začíná bazální důvěrou, proti které staví nedůvěru, a končí naplněným životem, proti kterému staví zoufalství.

Často si při probírání této látky vzpomenu na začátky CARITAS – Vyšší odborné školy sociální. Vybavuje se mi chvíle, kdy mě přizval k jednání ředitel Arcidiecézní charity pan Jindřich Suchánek s nějakou starší dámou, která se na úvod jednání představila: Jsem doktorka Marie Jelínková, je mi šedesát let a chci udělat také něco pro církev, mohla bych vám něčím pomoci?

Shodně jsme s panem ředitelem konstatovali, že se takto projevuje Boží požehnání. Nejméně dva roky přemýšlíme, jakým způsobem poskytnout vzdělání charitním pracovníkům, jakým způsobem Zvěřinovo agapé ukotvit jako základní princip služby bližnímu - pak někdo zaklepe na dveře a všechno je jasné.

Asi dvouhodinový dialog plný vizí i konkrétních představ a přání stačil paní doktorce k tomu, aby za velmi krátký čas přinesla první návrh koncepce školy. Přizvali jsme další spolupracovnice, kteří zpracovali konkrétní podobu koncepce, kterou jsme předložili ke schválení otci arcibiskupovi Janu Graubnerovi. Schválil – to je další známka Božího požehnání. Je však ještě jeden projev Božího požehnání, který vnímám v souvislosti s CARITAS – Vyšší odbornou školou sociální: jsou to spolupracovníci na tomto díle. Spolupracovníci, kterým se nemusí mnoho vysvětlovat a které nemusí nikdo přesvědčovat. Jejich velkým přínosem je, že jsou nositeli hodnot, které studentům předkládají k osvojení ...exempla trahunt... A tak je začátek školy neodmyslitelně spjat s Mgr. Petrou Chovancovou a Mgr. Miroslavou Petřekovou.

Jejich osobní nasazení pro toto dílo v době, kdy byla škola staveništěm a do třídy se probojovávaly přes kolečka s maltou, kdy přeměřovaly rampouchy na popraskaném topení nebo obhajovaly náročnost školy, je zcela přesná charakteristika pozitivního prožívání sedmého stádia Eriksonovy koncepce.

V roce 1996 jsme hrdě prohlašovali: „jediná svého druhu ve střední Evropě“. V roce 2006 můžeme hrdě prohlásit: jediná svého druhu ve střední Evropě nejen obsahem, ale také úrovní poskytovaného vzdělávání. To je Boží požehnání.

Mgr. Zdislava VYVOZILOVÁ,
Arcibiskupství olomoucké, Centrum pro školy

„V čem spatřujete přínos CARITAS – Vyšší odborné školy sociální?“

Mgr. Ing. Oldřich Haičman, generální sekretář SČKCH

„Když přemýšlím nad přínosem školy CARITAS, vybaví se mi mnoho absolventů, kteří dnes a denně přinášejí potřebným lidem pomoc, naději a milosrdnou lásku. Jsem přesvědčen, že budoucnost sociální práce, sociálních služeb a pomoci závisí především na odborně vzdělaných pracovnících, kteří v praxi toto poslání ponесou. Ovšem studenti této školy přinášejí ještě něco navíc – otevřené srdce čerpající sílu z duchovního života. Chtěl bych popřát této naší škole k významnému jubileu, aby absolventi, kteří z ní budou vycházet, byli po všech stránkách připraveni nést a povznášet poslání pomoci potřebným do všech koutů, kde lidé strádají, a obohacovat je svým otevřeným srdcem.“

MUDr. Jitka Chalánková, náměstkyně hejtmana Olomouckého kraje

„Za dobu své existence se škola stala významným vzdělavatelem, který připravuje budoucí sociální pracovníky k výkonu jejich náročné profese, jejíž význam stále vnímám jako nedoceněný ve společnosti. Vysoká úroveň vyučovaných studijních oborů však ke zvyšování prestiže sociální práce nepochybně přispívá. Velmi si vážím spolupráce Vaší školy s řadou odborníků z praxe, kteří přenášejí svoje bohaté zkušenosti na nové odborníky – sociální pracovníky. Velkou radost mi však přináší i otevření se školy lidem z praxe, kteří doplňují své praktické zkušenosti materií teoretických poznatků, jež jsou při kvalitním výkonu práce sociálního pracovníka naprosto nezbytné. Z tohoto pohledu je možnost dálkového studia naprosto nenahraditelná. Pro Olomoucký kraj se škola stala významným partnerem, což dokazuje vynikající spolupráce a rovněž partnerství Olomouckého kraje se školou v projektu realizovaného z finančních prostředků Evropské unie. Schopnost školy reagovat na potřeby pracovníků v sociální oblasti je pro mě příslibem neustálého zkvalitňování poskytování sociálních služeb. Vzhledem k zákonu o sociálních službách, který s sebou přináší i kvalifikační předpoklady pro výkon povolání sociálního pracovníka a dalších činností v sociálních službách, se domnívám, že význam školy, nejen v rámci Olomouckého kraje, nadále poroste.“

Václav Kepřt, ředitel Arcidiecézní charity Olomouc

„Zřízení Vyšší odborné školy Caritas v Olomouci byl počín vskutku charismatický a dnes již o její potřebnosti snad vůbec nikdo nepochybuje. Absolventi opouštějící její brány jsou většinou skutečnými odborníky, kteří jsou schopni najít uplatnění ve velmi širokém spektru činností v sociálních a humanitárních službách. Od kvalifikovaných terénních pracovníků až po vedoucí zařízení nebo manažery. Za zvlášť významné považují její důraz na získání praktických zkušeností v terénu. Takový absolvent není potom pro budoucího zaměstnavatele ´komplikačím při zaučování´, ale přináší téměř okamžitý efekt, což mohu potvrdit z vlastní zkušenosti. Doufám, že značná část absolventů najde uplatnění ve struktuře Charity, protože pro ni to může mít zásadní vliv na kvalitu poskytovaných služeb.

Do dalších desítek let přeji škole Caritas, aby si udržela svého dobrého a svěžího ducha, nadšené studenty i pedagogy, stálou přízeň církve i státu a Boží pomoc a ochranu.“

Jaromír Štětina, senátor

„CARITAS - Vyšší odborná škola sociální v Olomouci jedinečným způsobem vychovává studenty k pocitu zodpovědnosti za svět. Nic člověku nedokáže přiblížit jiné kouty naší planety než osobní zkušenost. Olomoucká škola je tím nejlepším naplněním komeniovské představy o poznávání světa.“

Patnáct ohlédnutí za desetiletím CARITAS – Vyšší odborné školy sociální

Pojďte si spolu s námi připomenout oněch deset neuvěřitelně hektických, ale také velice plodných a úspěšných let. Pojďte se spolu s námi ohlédnout za historií školy CARITAS.

Představte si, že jsme teprve na začátku naší cesty: píše se rok 1995 a naše škola existuje jen jako myšlenka, jako přání či potřeba...

ARCIBISKUPSTVÍ OLOMOUCKÉ V OLOMOUCI
Wurmova ul. 9, 771 01 Olomouc

Zřizovací listina

č.j. 0550/95

S platností ode dne
1. října 1995

zřizují

na dobu neurčitou
církvní školu:

Vyšší odborná škola CARITAS Olomouc

Právní postavení: Vyšší odborná škola Caritas Olomouc je zřízena na základě vyhlášky č. 452 MŠMT ČR ze dne 30. září 1991 o zřizování a činnosti církevních škol a škol náboženských společenství a v souladu se zákonem č. 29/1984 Sb. ve znění 28/1995 Sb. a metodicky je řízena Arcidiecézní Olomouc je

Jan Graubner
Jan Graubner
arcibiskup

CARITAS zřídil arcibiskup Jan Graubner

První představy o vytvoření školy, která by zajišťovala kvalitní vzdělání pro sociální pracovníky, předložil tehdejší ředitel Arcidiecézní charity Olomouc Jindřich Suchánek. Potřeba zřídít školu vyplynula ze čtyřleté zkušenosti s charitní činností. Ukázalo se totiž, že při ní nestačí jen chuť a nadšení, ale je potřebná i odborná kvalifikace. Hlavní myšlenkou pro zřízení církevní školy se stala idea komplexní péče o člověka, která by sledovala všechny jeho potřeby – tělesné, duševní, sociální a duchovní.

Vytvoření první podoby školy a studijního plánu se ujala PhDr. Marie Jelínková, organizačně se vším pomohla Mgr. Zdislava Vyvozilová z olomouckého arcibiskupství. Logicky přitom vycházely z historie Charity, která má v názvu milosrdnou lásku a zahrnuje péči o nejubožejší z ubohých.

CARITAS – Vyšší odborná škola sociální Olomouc byla založena olomouckým arcibiskupem Janem Graubnerem zřizovací listinou s platností od 1. října 1995. Prvním ředitelem byl s účinností od 1. února 1996 jmenován RNDr. Jurik Hájek. Za jeho působení byla škola připravena k zahájení činnosti.

Dne 3. května 1996 byla CARITAS-VOŠs rozhodnutím Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ČR (dále jen MŠMT) zařazena do sítě škol České republiky. Učební plány pro školu byly schváleny MŠMT o měsíc později, 1. června 1996. Mohli jsme začít.

První třídy, první studenti

Arcidiecézní charita Olomouc pronajala a hlavně opravila škole první patro budovy na Křížkovského ulici č. 6. Zde byly zřízeny dvě kmenové třídy (tzv. zelená a hnědá učebna) a také dvě učebny pro dělenou výuku odborných předmětů (zdravotnická učebna a učebna výpočetní techniky). Dvě kanceláře byly provizorně umístěny v přízemí budovy. Vybavení školy bylo zajištěno z prostředků poskytnutých státem a z darů sponzorů. Důležitou roli zde sehrála organizace Mezinárodní křesťanská solidarita (CSI) se sídlem v Přerově, která pod vedením pana Františka Adamíka škole opravdu hodně pomohla zejména zapůjčením výpočetní a audiovizuální techniky a také půjčkou na pořízení osobního automobilu.

Po téměř dvouletých přípravách byla v září 1996 škola otevřena olomouckým arcibiskupem Janem Graubnerem. Do prvního ročníku oboru Charitní a sociální péče nastoupilo 60 posluchačů denního a stejný počet dálkového studia. Od 1. srpna 1996 byl ředitelem školy jmenován Ing. Jan Návrat.

To už bylo ve škole zaměstnáno šest interních a deset externích pracovníků. Vůdčími osobnostmi se kromě PhDr. Jelínkové staly Mgr. Petra Chovancová a Mgr. Miroslava Petřeková. Téměř symbolicky první rok činnosti školy završily povodně v červenci 1997, které sice školu přímo nezasáhly, ale pozdržely rekonstrukční práce. Škola také dala k dispozici učebny k uskladnění materiálu pro lidi, kteří museli opustit své domovy. Přesto, nebo snad právě proto, vznikl v této době ve škole tým, který zvládl všechny překážky a který založil základ po všechny následující roky. Tvořili jej kromě výše uvedených také ThLic. Jakub Doležel a pracovník sekretariátu Pavel Brada. K nim se přidala od září 1997 Ing. Ester Danihelková, a v té době ještě jako externistka Mgr. Jana Paloušková a Mgr. Vít Maryška. Protože Ing. Návrat k 25. srpnu 1997 ukončil své působení ve škole, byl na základě výběrového řízení uveden do funkce ředitele školy Mgr. Martin Bednář, Ph.D.

Druhý rok – máme schválen studijní obor Charitní a sociální činnost

I začátek druhého roku činnosti školy byl velice dramatický. Nejprve bylo nutné rychle dokončit další etapu rekonstrukce školních prostor. Kanceláře a nově také sborovna byly přemístěny do prvního patra budovy, byly opraveny fialová a tyrkysová učebna, toalety a hlavní chodba. Zároveň bylo nutné posílit provozní prostředky na činnost, což se díky porozumění Okresního školského úřadu podařilo. Vyběhali jsme i mimořádnou investiční dotaci na vybavení počítačové učebny. Část počítačů opět škole zapůjčila organizace CSI. Snad nejnáročnější ale byla tvorba nových studijních dokumentů. Ještě do Vánoc roku 1997 byla na ministerstvo školství zaslána žádost o schválení nově koncipovaného studijního oboru charitní a sociální činnost. Ministerstvo jej s účinností od školního roku 1997/1998 schválilo. O kvalitě tohoto materiálu svědčí fakt, že se podle něj stále učí a že se v mnoha ohledech stal vzorovým. Díky němu se také škola mohla stát řádným členem Asociace vzdělatelů v sociální práci. Studenti bydleli v prvním školním roce na ubytovně Hanáckých pekáren. Podmínky tu ale byly krajně nevhovující, proto jsme od školního roku 1997/98 domluvili ubytování na internátu Lesnického učiliště ve Šternberku. Rekonstrukční práce pokračovaly i v roce 1998, kdy byla v březnu uvedena do provozu studovna (nyní i knihovna), umístěná v bývalé kapli s historickou výzdobou. Tři roky trvající náročná přestavba školy byla zakončena opravou a vybavením auly, která byla do provozu uvedena v říjnu 1998. Od školního roku 1997/98 začala škola připravovat zahraniční studenty na službu v nově vznikající Charitě na Ukrajině. Celý projekt byl financován z programu ECHO Evropské Unie prostřednictvím rakouské Charity. Tento projekt prakticky pokračuje dodnes, kdy studium ukončila čečenská studentka z města Groznij. Již na podzim 1997 začala škola pořádat vzdělávací kurzy a semináře určené odborné veřejnosti. Nejprve ojedinele, postupem času stále častěji, aby se za několik let stala tato činnost systematická, komplexní a permanentní. Od samého počátku se ve škole odehrávala celá řada nejrůznějších aktivit. Z některých z nich se postupem času stala tradice. Tak je to například u mikulášské besídky, každoročně pořádané studenty prvních ročníků pro děti ze školky Khamoro, Mikulášského plesu pro klienty ústavů sociální péče pro mentálně postižené, spolupořádaného s ÚSP Vincentinum Šternberk, nejrůznějších kulturních vystoupení či přednášek mimořádných osobností z České republiky i zahraničí. Prostory školy se také ochotně otevřely řadě dalších vzdělávacích aktivit, na kterých se podíleli zaměstnanci školy, například ošetřovatelským a pečovatelským kurzům sv. Anežky a sv. Zdislavy.

Máme internát

Počátek školního roku 1998/1999 se nesl ve znamení zprovoznění další ubytovací kapacity. Od Dopravního učiliště jsme pronajali učebny na Střední Novosadské ulici a přeměnili je na internát. Vybaveny byly nábytkem z humanitárního skladu z Vídně. Přestože se jednalo o velice originální řešení – v některých místnostech byste z dvaceti kusů nábytku nenašli dva stejné – studentky jej přijaly s povděkem a kreativitou jim vlastní. Vzniklo tak bydlení s výbornou atmosférou, nicméně stále provizorní. Hledání trvalého místa pro ubytování proto pokračovalo. A díky porozumění zřizovatele se také našlo – škola si pronajala kancelářské prostory, které patřily metropolitní kapitule a které do té doby využíval podnik Štěrkovny a pískovny na Náměstí Republiky 3. Přestože šlo o objekt postavený v 70. letech, byl nutně zdevastovaný. V rekordně rychlém čase se podařilo připravit projekt oprav a ty pak během dvou měsíců letních prázdnin skutečně udělat. Byla to nesmírně hektická akce, ale nikdo v té době netušil, že přijdou ještě náročnější.

První absolutorium

V červnu 1999 se konalo první absolutorium školy. Absolventkám poblahopřál osobně v zrcadlové dvoraně arcibiskupského paláce olomoucký arcibiskup Jan Graubner. V tento den se také oficiálně rozloučila se školou PhDr. Marie Jelínková, které Jan Graubner udělil medaili sv. Jana Sarkandera za zásluhy o církevní školství. Dne 16. září 1999 byla vysvěcena nová kaple „Caritas – Boží Milosrdenství“ v budově Křížkovského 6. Jen o několik hodin později byly slavnostně otevřeny a posvěceny prostory koleje na Náměstí Republiky 3. Zde získalo ubytování 86 studentek a studentů v nově vybavených pokojích. Rekonstrukci hradila řada sponzorů a vlastník objektu – Metropolitní kapitula u sv. Václava. Vybavení bylo zapláceno z mimořádné státní dotace. Charitní kaple, která se díky svolení Mons. Josefa Šicha a ředitele Arcidiecézní charity Jinřícha Suchánka stala také kaplí školní, byla velkým přínosem pro rozvíjení duchovního života ve škole. Studenti a pedagogové školy vždy společně slavili významné církevní svátky, ve škole se utvořilo společenství studentů. Duchovní rozměr neodmyslitelně k církevní škole patří a patří. Možnost pravidelného slavení mše svaté je ale něčím, co nejde nahradit.

Ve školním roce 1999/2000 byla rozšířena mezinárodní spolupráce. Nový kontakt byl navázán například se školou sociální práce v Kaunasu na Litvě a hlavně pracovníci školy poprvé v historii učili v zahraničí. Stalo se tak v rámci mezinárodního projektu Vzdělávání pracovníků domácí péče na Ukrajině.

Bakalářský studijní program

Z hlediska hlavní činnosti školy si její pracovníci stanovili mimořádně náročný úkol: připravit ve spolupráci s Cyrilometodějskou teologickou fakultou UP Olomouc bakalářský studijní program. Velikým úspěchem bylo, že se to podařilo, a tak od září následujícího roku 2000/2001 mohli být studenti všech ročníků Caritas – VOŠs zařazeni do vysokoškolského studia. V té době tým pracovníků tvořilo již téměř dvacet interních zaměstnanců a ještě více externích vyučujících. I v tak velkém počtu škola hrála jako dobře sehraný orchestr. Poznalo se to nejen podle atmosféry pospolitosti, která byla a stále je pro školu charakteristická, ale i skutečně mimořádnými kolegiálními a přátelskými vztahy jak mezi zaměstnanci školy, tak i mezi studenty. Velkou posilou pro administrativní zázemí školy byl nástup Marty Čedroňové na místo účetní a pracovnice sekretariátu v lednu 2000.

Jdeme na Náměstí Republiky

V roce 2000 se podařilo zrekonstruovat pronajatou faru ve Chválkovicích a získat tak dva byty jak pro ubytování studentů, tak pro zaměstnance školy. S odstupem času se zdá, že to byla příprava na již zmíněnou nejhektičtější dobu z hlediska stavebního budování školy. Protože aktivity i počet studentů neustále rostl, prostory na Křížkovského ulici byly škole stále těsnější a už vůbec neumožňovaly další rozvoj. Protože se pro odpor památkářů nepodařilo prosadit půdní vestavbu na Křížkovského ulici, bylo přijato důležité rozhodnutí. Opět ve spolupráci se zřizovatelem otcem arcibiskupem a díky porozumění a dělné vstřícnosti Metropolitní kapituly, reprezentované biskupem Mons. Josefem Hrdličkou, byl škole pronajat celý objekt kanovnických domů na Nám. Republiky 3. To, co následovalo, lze právem označit za obdivuhodný výkon. Smlouva o pronájmu byla s vlastníkem - Metropolitní kapitulou u sv. Václava v Olomouci - uzavřena 25. ledna s platností od 1. května. V únoru až březnu proběhla základní projekční příprava, 4. dubna bylo zahájeno stavební řízení, 29. května bylo vydáno stavební povolení a 1. června byly zahájeny demoliční práce. Objekt byl zkolaudován 30. srpna. Veškeré práce tak trvaly pouhé 3 měsíce. Přitom byla v části směřující na nám. Republiky vyměněna střešní krytina a osazeny nové klempířské prvky, provedena kompletní rekonstrukce elektroinstalace, vybudována nová sociální zařízení, požární schodiště, počítačová a telekomunikační síť, provedeno zabezpečení objektu, zrekonstruována půdní vestavba, vyměněny či opraveny dveře, podlahové krytiny, celý objekt byl vymalován a nově vybaven. Náklady na stavební část dosáhly 7 milionů korun, další 2 miliony stálo vybavení. Díky prostředkům poskytnutým ze zahraničí prostřednictvím Arcidiecézní charity Olomouc, zřizovatelem, majitelem objektu, Mezinárodní křesťanskou solidaritou, ministerstvem školství, školou a dalšími sponzory škola získala stravovací provoz a jídelnu, šatnu, zázemí pro kolej, tři posluchárny, dvě počítačové pracovny, seminární místnost, jazykovou učebnu, audiovizuální pracovnu, sborovnu, pracovny vyučujících a administrativy, spisovnu a technické zázemí. Přestože se nepodařilo udělat vše, co by bylo potřebné, vznikl ucelený vzdělávací areál zahrnující školu, ubytovací kolej s nádvořím a zahradou a od následujícího ledna také školní jídelnu.

Slavnostního otevření 14. září 2001 se kromě Mons. Graubnera zúčastnila celá řada významných hostů – světící biskup Mons. Hrdlička, rektorka Univerzity Palackého Olomouc Prof. Mačáková, přednosta Okresního úřadu Olomouc Ing. Váňa, ředitel Arcidiecézní charity Olomouc J. Suchánek, děkan Cyrilometodějské teologické fakulty Olomouc Doc. Ambros a další představitelé církve, arcidiecézní charity, zařízení poskytujících sociální služby, státní správy včetně ministerstva školství, samosprávy, akademické obce a veřejného života.

Další prim – obor Sociální a humanitární práce

Nové prostory školy nám umožnily se dále rozvíjet. Nejprve bylo od září 2001 vytvořeno studijní oddělení, kde byla zaměstnána Kateřina Horáková. Především však byl v následujícím školním roce 2002/2003 připraven zcela nový, v České republice dosud nerealizovaný obor Sociální a humanitární práce. O jeho mimořádnosti a potřebě svědčí fakt, že se o jeho vznik osobně zasadili například ministr zahraničí JUDr. Cyril Svoboda či pracovníci kanceláře prezidenta republiky. V době nejméně příznivé pro vznik nových oborů se tak podařilo současně připravit nové studium jak v rámci bakalářského, tak vyššího odborného studia. Díky usilovné práci řady stávajících i nových spolupracovníků v čele s Mgr. Ing. Květou Princovou, odbornou garantkou oboru, vzniklo v mnohých ohledech mimořádné studium, jehož cílem je formovat humanitární pracovníky, kteří dokáží pomáhat v krizových a následných situacích a dobře se orientují v problematice sociální práce s menšinami a migranty jak u nás doma, tak v zahraničí.

Stále rozšiřujeme svou práci

Následující období jsme využili zejména ke zkvalitnění veškerých poskytovaných aktivit. Jako mimořádně přínosné je hodnoceno vytvoření samostatného Vzdělávacího střediska Caritas v roce 2002 a jeho projekty pro odbornou veřejnost. Významným milníkem pro charitativní sociální práci vůbec je vytvoření samostatné katedry Křesťanské sociální práce na Cyrilometodějské teologické fakultě UP Olomouc, na čemž měli pracovníci školy nezanedbatelný podíl. Ve studijním roce 2005/2006 se podařilo získat reakreditaci bakalářských studijních programů a připravit akreditaci programů vyššího odborného studia. V rámci této akreditace se obor Charitativní a sociální činnost změnil na obor Charitativní a sociální práce. S účinností od 5. května 2006 byla Caritas – Vyšší odborná škola sociální zapsána do rejstříku školských právnických osob. Současně byla změněna oficiální adresa školy na Náměstí Republiky 3. Škola je velice úspěšná při zpracovávání projektů financovaných Evropskou unií. Ani z hlediska stavebního rozvoje se vývoj nezastavil, o čemž svědčí další etapa rekonstrukčních prací, do které jsme se pustili v červnu až srpnu roku 2006. Při nich jsme opravili zejména fasádu a střechy objektu na nám. Republiky 3. O náklady se podělil vlastník objektu, Krajský úřad Olomouckého kraje a německá církevní sponzorská organizace Renovabis.

Co je ale nejdůležitější, vždy školu charakterizoval výborný tým spolupracovníků, které bohužel není možné všechny na tomto místě možné vyjmenovat. A samozřejmě také studenti, kteří mají zájem o obor a kteří se dobře uplatňovali a uplatňují jak v dalším studiu, tak v praxi.

Škola a její studenti dnes

Ve školním roce 2005/06 navštěvovalo Caritas – VOŠ sociální 221 denních (včetně jedné ukrajinské studentky) a 162 dálkových studentů.

Každý rok se ke studiu hlásí několikanásobně vyšší počet uchazečů, než kolik jich může být přijato. Vybrat si mohou ze studijních oborů Charitativní a sociální práce a Sociální a humanitární práce. V rámci přijímacího řízení jsou kromě studijních dispozic důležitými kritérii pro přijetí především motivace, zkušenosti a osobnostní předpoklady.

Studium trvá tři roky a zprostředkovává studujícím kromě kvalifikovaného a prakticky zaměřeného vzdělání rovněž impulsy k tomu, aby mohli své povolání vykonávat v křesťanské zodpovědnosti. Duchovní rozměr sociální pomoci vychází z historické tradice církve. Pro studium na církevní škole není podmínkou příslušnost k určitému vyznání, ale motivace vycházející z duchovní dimenze.

V průběhu studia se studující setkají s celou řadou odborníků. Kromě interních zaměstnanců ve škole vyučuje několik desítek externích spolupracovníků, ať již z univerzitního sektoru či z praxe. Ve škole mají přednášky či jiné vzdělávací aktivity významné osobnosti z České republiky i zahraničí.

Více než tři sta studentů se v oboru Charitativní a sociální práce připravuje zejména na práci sociálních pracovníků v sociálních službách. Absolventi nacházejí uplatnění v sektoru neziskových, církevních, státních či samosprávných organizací. Velice důležitá je možnost vystudovat tento obor také dálkovou formou. Toho využívají zejména profesionální sociální pracovníci, kteří si doplňují požadované odborné vzdělání.

Ojedinelým oborem nejen v podmínkách České republiky je Sociální a humanitární práce. Zaměřuje se na problematiku práce s menšinami, kvalifikovanou pomoc migrantům či imigrantům a profesionální působení v rámci humanitární pomoci. Věnuje se mu devadesát studentů v denním studiu.

Komplexně koncipované studijní plány umožňují studentům specializaci prostřednictvím volitelných předmětů. Zajímavou součástí jsou také netradiční výukové aktivity. V oboru Charitativní a sociální práce to je zejména psychosociální výcvik a studijní soustředění. V oboru Sociální a humanitární práce pak blok výuky expertů, ve kterém vyučují špičkoví odborníci z celé Evropy, psychosociální výcvik a zátěžový výcvik. Tyto aktivity slouží k ověření vlastních schopností, k přípravě na mimořádné situace a k posílení týmového ducha.

Praxe doma i v zahraničí

Nezastupitelnou roli má v obou oborech praxe. V rámci oboru Charitativní a sociální práce škola spolupracuje s několika stovkami pracovišť. Praxe má promyšlenou strukturu a obsah od prvotních týdenních pobytů v pobytových zařízeních sociálních služeb až po souvislou dvouměsíční praxi. Jejím prostřednictvím studenti získávají neocenitelné zkušenosti a kompetence. To podtrhuje zvláště mimořádně rozsáhlá spolupráce se zahraničím. Studenti oboru Charitativní a sociální práce mají kromě tuzemských pracovišť možnost praktikovat v zimním období třetího ročníku v řadě evropských zemích např. ve Velké Británii, Holandsku, Německu, Ukrajině, Rakousku a Slovensku.

Zcela specifické poslání má praxe v oboru Sociální a humanitární práce. Opět začíná krátkodobými pobyty na pracovištích v České republice, např. v uprchlických táborech. Povinnou součástí je v letním období druhého ročníku až třináctitýdenní pobyt v zahraničí. Jeho cílem je mj. zvyšování citlivosti studentů vůči jiným kulturám, etnikům, náboženstvím, praktické poznání jiných politických systémů, organizace práce spolupracujících organizací, adaptace na odlišný přístup, reakce a vnímání místních lidí. Spolu se zátežovým výcvikem by praxe měly zvýšit odolnost studentů vůči fyzické a psychické zátěži. Mezi země, ve kterých studenti humanitární práce praktikovali, patří Arménie, Francie, Gruzie, Holandsko, Kosovo, Makedonie, Moldavsko, Rumunsko, Slovensko, Srbsko, Srí Lanka, Turecko, Uganda a Ukrajina.

Sociální problematika, které se v těchto zemích studenti věnovali, je velmi různorodá: jedná se o pomoc dětem ulice, sirotkům, bezdomovcům, o provozování veřejných kuchyní pro chudé, problematiku migrace, romskou problematiku, problematiku poválečné obnovy, rehabilitace po katastrofách i o rozvojovou pomoc. Stěžejním partnerem jsou zde organizace sdružené v Caritas Internationalis.

Mezinárodní spolupráce se neomezuje pouze na praxe studentů. Podobně významné jsou výměnné studijní pobyty studentů a vyučujících, kupříkladu ve Finsku, Švýcarsku či Litvě, realizace mezinárodních projektů – např. výuka pracovníků domácí péče na Ukrajině či v Černé Hoře a Srbsku a v neposlední řadě vzdělávání zahraničních studentů z Ukrajiny nebo Čečenska. V této oblasti škola spolupracuje zejména s rakouskou charitou a mnoha dalšími partnery, ať již se jedná o vysoké školy či poskytovatele sociálních služeb.

Spolupráce s Cyrilometodějskou teologickou fakultou UP

Vyšší odborné studium je zakončeno absolventskou zkouškou. Absolventi mají právo používat titul diplomovaný specialista. Již tradičně diplom a vysvědčení o absolutoriu přebírají absolventi za přítomnosti otce arcibiskupa v zrcadlové dvoraně arcibiskupského paláce.

CARITAS – Vyšší odborná škola sociální je výjimečná také velice úzkou spoluprací s Cyrilometodějskou teologickou fakultou Univerzity Palackého. Hlavním efektem této spolupráce je společná akreditace bakalářských studijních programů. Zjednodušeně lze říci, že veškeré obory na Caritas lze současně vystudovat také na teologické fakultě jako vysokoškolské – bakalářské. To otvírá cestu absolventům zejména do magisterských studijních programů v univerzitním sektoru.

Vzdělávací středisko pomáhá pracovníkům v sociálních službách

Velice důležitou oblastí působnosti školy je další vzdělávání pracovníků, zejména sociálních služeb. Vzdělávací středisko Caritas pořádá celou škálu vzdělávacích aktivit od jednodenních seminářů přes několikadenní kurzy a výcviky až po dlouhodobé výukové programy, včetně zprostředkování zahraničních studijních pobytů. Jeho prostřednictvím se škola podílí na mnoha projektech. Mezi nejvýznamnější patřilo vzdělávání pracovníků v sociálních službách Olomouckého kraje v roce 2004. Součástí bylo také vypracování analýzy vzdělávacích potřeb Olomouckého kraje a návrh strategie vzdělávání v sociálních službách. V roce 2005 na něj navázal projekt Vzdělávání poskytovatelů a zadavatelů sociálních služeb. Jeho partnery jsou Olomoucký kraj a Arcidiecézní charita Olomouc. Financovaný je z prostředků Evropského sociálního fondu a z rozpočtu ČR. V jeho rámci by mělo být v letech 2005 až 2007 proškoleno 2500 odborníků. Jde o rozsáhlý a propracovaný komplexní systém vzdělávání, jehož konečným důsledkem by měla být zvýšená kvalita poskytovaných sociálních služeb.

Na škole se stále něco děje

Kromě vzdělávacích aktivit škola žije pestrým společenským a kulturním životem. Mezi nejoblíbenější akce patří filmový klub se svou tradiční párty, školní ples, různá kulturní vystoupení, výstavy, sportovní soutěže. Školní schola nabízí nejen smysluplné využití volného času, ale okrášluje slavnostní příležitosti, jako jsou adventní setkání, mše svatá při zahájení studijního roku či ukončení studia. Studenti již tradičně připravují mikulášskou nadílku pro děti ze školky Khamoro, podílí se na pořádání plesu pro klienty pobytových zařízení pro lidi s mentálním postižením, pracují jako dobrovolníci. V kapli využívané společně s Arcidiecézní charitou Olomouc spirituál školy pravidelně slouží mši svatou, studenti se scházejí ve společenství věřících či víru hledajících. Není dne, aby se ve škole něco zajímavého nedělo.

Prvních deset let

Asi nikdo si na začátku nedokázal představit, co školu a lidi v ní čeká. Jak je obtížné školu vybudovat, kolik to dá práce, jaké překážky je třeba překonat. Jak hřejivé ale mohou být chvíle, kdy je zřejmé, že se dílo daří. Na prvních absolventech prý záleží pověst celé školy. Zdá se, že dobrý základ je položen. Je-li to ale skutečně pravda, ukáže teprve budoucnost. Vždyť každý ví, že dobrá pověst se těžce buduje, ale lehce ztrácí, že nestačí dobrých výsledků dosáhnout, ale je třeba je stále rozvíjet a prohlubovat. Že skutečné hodnoty prověří teprve čas. Věříme, že po krátké chvilce zastavení přijde mnoho dalších desítek let. Teprve pak bude škola dospělá, byť nikdy nebude hotová.

Poděkujeme za všechny úspěchy, které jsou důvodem k radosti, i za neúspěchy, které jsou příležitostí ke zlepšení. Poděkujeme všem lidem, kteří se jakýmkoli způsobem o školu přičinili. Především ale poděkujeme za Boží požehnání, které školu CARITAS provází. Kéž ji nikdy neopustí, kéž si za dalších deset let budeme moci říci, že dobré dílo trvá.

Naši zaměstnanci
/ Externí vyučující

Naši zaměstnanci

BEDNÁŘ Martin, Ph.D.	1997	dosud	Ředitel
BRADA Pavel	1996	dosud	Administrativní a provozní prac.
BRODECKÁ Lenka	2005	dosud	Úklid - kolej CARITAS
BURIANOVÁ Martina, Mgr.	1998	2002	Učitelka odborných předmětů
	1999	2001	Správa koleje CARITAS
ČEDRONOVÁ Marta	2000	2005	Účetní
	2005	dosud	Sekretářka ředitele
DANIHELKOVÁ Ester, Ing.	1997	dosud	Zástupkyně ředitele
DOHNALOVÁ Eva, Mgr.	2004	dosud	Učitelka odborných předmětů
DOLEŽEL Jakub, ThLic.	1996	2006	Učitel odborných předmětů
	2003	2006	Zástupce ředitele
DUDOVÁ Hedvika, Mgr.	2003	dosud	Učitelka všeob. vzděl. předmětů
FADGYASOVÁ Alena	2003	dosud	Úklid, školnice Křížkovského 6
GILLOVÁ Zita	2005	dosud	Účetní
HÁJEK Jurik, RNDr.	1996	1996	Ředitel
HARVÁNEK Kamil, Mgr.	2005	dosud	Manager projektu OP RLZ
HÁJKOVÁ Dana	1999	1999	Úklid
HLAVATÁ Jaroslava	1999	2005	Úklid
HORÁKOVÁ Kateřina	2001	dosud	Studijní referentka
HÝBLOVÁ Monika	2001	2003	Úklid, školnice Křížkovského 6
CHOVANCOVÁ Petra, Mgr.	1996	dosud	Učitelka odborných předmětů
	1999	2002	Zástupkyně ředitele
CHOVANEK Jaromír, Mgr.	2004	dosud	Učitel všeob. vzděl. předmětů
CHROMKOVÁ Petra	2005	dosud	Organizace praxí
IŠTOKOVÁ Anna	2000	2000	Úklid - kolej CARITAS
JANČÍKOVÁ Ludmila	1999	1999	Účetní
Jelínková Marie, PhDr.	1996	1999	Zástupkyně ředitele
KLASKOVÁ Ludmila	1997	1999	Úklid - Křížkovského 6
KNAUSOVÁ Ivana, Mgr.	1997	1998	Učitelka odborných předmětů
KOUŘILOVÁ Drahoslava	2004	dosud	Administrativní pracovnice
KRÍŽ Zdeněk	2001	dosud	Správce Koleje Caritas
MARYŠKA Vít, Mgr.	1999	2004	Učitel odborných předmětů

MATUŠŮ Eva, Mgr.	2001	2002	Učitelka odborných předmětů
MELICHÁRKOVÁ Renata	2005	dosud	Vedoucí výdejny stravy
MELICHÁRKOVÁ Zdeňka	2002	2005	Vedoucí výdejny stravy
MÜLLEROVÁ Alena	1996	1996	Úklid
NAKLÁDALOVÁ Eva	1999	dosud	Úklid, Školnice
NÁVRAT Jan, Ing.	1996	1997	Ředitel
NOVÁKOVÁ Věra	1999	2000	Úklid
OBŠNAJDROVÁ Libuše	1996	1996	Administrativní pracovnice
PALOUŠKOVÁ Jana, Mgr.	1999	dosud	Učitelka odborných předmětů
PASTUSZAK Jaroslav, ThLic.	2004	2005	Učitel všeob. vzděl. předmětů
PEŠATOVÁ Alexandra, PhDr.	1998	dosud	Učitelka odborných předmětů
PETŘEKOVÁ Miroslava, Mgr.	1996	dosud	Učitelka odborných předmětů
POLÁCHOVÁ Eva, PhDr.	2002	dosud	Učitelka odborných předmětů
PRINCOVÁ Květoslava, Ing., Mgr.	2003	dosud	Učitelka odborných předmětů
PROCHÁZKOVÁ Alice, Mgr.	2002	2003	Učitelka odborných předmětů
PUŠKÁŠOVÁ Martina, Mgr.	1999	dosud	Učitelka všeob. vzděl. předmětů
RIEDLOVÁ Petra	2006	dosud	Pracovnice výdejny stravy
SELEPKO Ladislav, Mgr.	2003	2003	Učitel všeob. vzděl. předmětů
SNÁŠEL Miroslav, Mgr.	2001	dosud	Učitel odborných předmětů
	2002	2003	Zástupce ředitele
STUDNIČKOVÁ Zuzana, Mgr.	2002	2003	Učitelka všeob. vzděl. předmětů
SVOZIL Tomáš, Mgr.	2001	dosud	Učitel všeob. vzděl. předmětů
SYNKOVÁ Jana, Mgr.	2002	2006	Učitelka všeob. vzděl. předmětů
	2006	dosud	Zástupkyně ředitele
ŠANÁKOVÁ Šárka, Mgr.	2004	dosud	Učitelka odborných předmětů
ŠEVČÍK Drahomír, Mgr.	1999	2001	Učitel odborných předmětů
TKADLČÍKOVÁ Lenka, Mgr.	1999	dosud	Učitelka všeob. vzděl. předmětů
ULRICHOVÁ Monika, Ph.D.	2001	2004	Učitelka odborných předmětů
VYBÍHALOVÁ Veronika, Mgr.	2000	2000	Učitelka odborných předmětů
WÜRZLEROVÁ Hana	2004	2005	Pracovnice výdejny stravy
ŽÁČEK Štěpán, Mgr.	2004	2006	Učitel odborných předmětů
ŽENOŽIČKOVÁ Zora	1996	1996	Administrativní pracovnice

Externí vyučující

BAŠTECKÁ Bohumila, PhDr.	2005, 2006
BOMBEROVÁ Petra, Mgr.	1998-1999
BRTNÍKOVÁ Lenka, Mgr.	1998-2001
CAKIRPALOGLU Simona, Mgr.	2004-2006
DUDA Antonín, Ing.	2000-2004
DUDA Viktor, Mgr.	2003-2006
FAFEJTA Martin, Ph.D.	2003-2004
FŇUKAL Miloš, RNDr., Ph.D.	2003-2006
FRANCOVÁ Eva, Ing., Ph.D.	2001, 2003-2004
HAICL Martin, Mgr.	1998-1999
HAVELKOVÁ Renáta, Mgr.	2001-2006
HLOCHOVÁ Alena, Mgr.	2003-2006
HOLOUŠOVÁ Drahomíra, Doc.	1998-2006
HOLUB Štěpán Mgr., Ph.D.	2004-2006
KAMÍN Tomáš, Mgr.	2000-2002
KOŘENEK Josef, Mgr.	2000-2004
KÖTNEROVÁ Renata, PhDr.	1999-2006
KULCZYCKÁ Květoslava, Mgr.	1996-1997
KUPKOVÁ Petra, Mgr.	1997-2000
KURTIŠ Vladimír, Dr.	1997-2005
KVASNIČKOVÁ Bohumila, Mgr.	1996-1997
LEMROVÁ Soňa, PhDr., Ph.D.	2003-2006
LIBIGROVÁ Libuše, Mgr.	1996-1997
LOUČKOVÁ Ivana, CSc., RNDr.	1996-1998
MAREŠ Pavel, Mgr.	1997-2000
MARYŠKA Vít, Mgr.	1997-1999
MATUŠKA Petr, PaedDr., Ph.D.	1999-2006
MUSILOVÁ Alice, Mgr.	1999-2006
NAUŠOVÁ Anna, PhDr.	1996-1997
P. BUGEL Walerian, Mgr., Dr.	2003-2006
P. GÁBOR Pavol, Mgr.	1999, 2003-2004

P. HYLMAR František, Ing.	1997-1999
P. KRUMPOLC Eduard, Dr., Ing. CSc., Th.D.	2003-2006
P. ROB Štěpán, Mgr.	2001-2003
PALOUŠKOVÁ Jana, Mgr.	1997-1999
PASTUSZAK Jaroslaw, ThLic.	2003-2004, 2006
PŘIBYL Martin, Mgr.	1997-1998
PŘÍHODOVÁ Alice, Mgr.	1996-1997
PTÁČEK Pavel, RNDr.	2004-2006
RAUŠER Zbyněk, Mgr.	1997-2004
SLEZÁKOVÁ Lenka, Mgr.	1996-1998
SNÁŠELOVÁ Vlasta, Mgr.	2005-2006
STEINEROVÁ Barbora, Mgr., Ing.	1996-1997
ŠOSO VÁ Marta, JUDr.	2005-2006
UMLAUF Michal, ThLic.	2004-2006
VENTURA Václav, ThDr.	2004-2006
VYCHODILOVÁ Zdeňka, PhDr.	1998-2006
ZAHNÁŠOVÁ Martina, Ing.	2005-2006
ZBOŘIL František, Mgr.	2004-2006

Naši absolventi

Denní studium 1966 - 1999, třída A

Lucie	Brožová	Žďár nad Sázavou 3
Veronika	Burianová	Náměšř nad Oslavou
Veronika	Filipová	Předmostí
Magdaléna	Hlouchová	Rokytnice nad Rok.
Hana	Holešínská	Hodonín
Ludmila	Chadimová	Osík
Hana	Pacholíkova	Prostějov
Jaroslava	Pazourková	Králíky
Petra	Rauscherová	Hořice v P.
Andrea	Rybarová	Jakartovice
Barbora	Vojvodíková	Slatinice
Marie	Zemanová	Lichnov
Miroslava	Žváčková	Červená Voda

Denní studium 1966 - 1999, třída B

Miroslava	Bartošová	Pitín
Petra	Boková	Nový Jičín
Jindra	Kapounová	Třešť
Cecilie	Militká	Nová Paka
Zdenka	Nezbedová	Mohelnice
Marie	Nováková	Nová Říše
Vladimíra	Novotná	Znojmo
Hana	Rechtořiková	Olomouc
Kateřina	Sedlářová	Olomouc
Anežka	Sendlerová	Hranice
Tereza	Ševčíková	Válašské Meziříčí
Eva	Šídllová	Kyjov
Jana	Vráblíková	Újezdec u Luhačovic

Denní studium 1997 - 2000, třída A

Soňa	Andrésová	Otonovice
Eva	Balcarová	Náchod
Magdaléna	Benešková	Strání
Beata	Blažeková	Rosice u Brna
Olexandra	Březovská	Tršice
Hana	Dočkalová	Bojkovice
Lydie	Francová	Mezilesí
Volodymyr	Gavreluk	Nadvirňanski
Kristýna	Grulichová	Myslejovice
Monika	Hasalíková	Olomouc
Lucie	Hlostová	Orlová - Lutyně
Kateřina	Hodysová	Hradec Králové 12
Petra	Jatí	Česká Ves
Daniela	Jersáková	Olomouc
Jana	Koberová	Rapotín
Oldřiška	Kristenová	Dubicko o. Šumperk
Pavlna	Kuzníková	Vávrovice
Urszula	Waclawková	

Denní studium 1997 - 2000, třída B

Alena	Hofmanová	Plzeň - Bolevec
Markéta	Horváthová	Kroměříž
Šárka	Křivá	Havířov - Podlesí
Marie	Mikysková	Letohrad
Lenka	Miličková	Slavičín
Ivana	Nováková	Vyškov
Tereza	Novotná	Třešť
Kristína	Ondrušíková	Bukovany
Vendula	Ošťádalová	Malenovice
Jana	Pecháčková	Opava
Helena	Polanská	Heřmanův Městec
Alena	Prokešová	Jindřichov
Pavla	Skývová	Zábřeh
Miroslava	Struhárová	Oskava 1
Jana	Šafránková	Jimramov
Veronika	Šanovcová	Zábřeh
Sylva	Večeřová	Olomouc
Eva	Viktorjeníková	Olomouc
Jana	Wolfová	Hrabětice
Petr	Žalud	Oslavany

Dálkové studium 1997 - 2000

Petra	Böhmová	Ostrava - Poruba
Zuzana	Brochová	Olomouc - Nové Sady
Jana	Dvořáková	Kroměříž
Vendula	Ettlerová	Praha
Jana	Grohmannová	Olomouc
Marie	Horehledová	Veselí n. Moravou
Miroslava	Koutská	Olomouc - Černovír
Helena	Magulová	Opava

Hana	Matyášová	Hlinsko pod Hostýnem
Jarmila	Pachtová	Olomouc
Petr	Prejda	Opava
Jaroslav	Procházka	Konice
Jan	Šlapka	Odry
Milena	Tomášková	Pěňčín
Monika	Trávníčková	Kroměříž
Soňa	Vysoudilová	Zábřeh
Věra	Zedníková	Velká Bystřice
Jan	Zuchnický	Bílovec 5

Denní studium 1998 - 2001, třída A

Gabriela	Benešová	Kelčice
Hana	Burdová	Mar. Lázně - Hamrníky
Michaela	Cápková	Kroměříž
Martina	Hlaváčková	Boršice
Martina	Holčáková	Vsetín
Ondřej	Horáček	Majetín
Martina	Jurášková	Bolatice
Kateřina	Kalčíková	Val. Meziříčí
Jana	Příkazská	Velká Bystřice
Miroslav	Stebel	Třinec 6
Zuzana	Studená	Olomouc
Petra	Vašková	Nový Jičín
Olesya	Zhupnyk	Lopatín, 257130 Radekhiv

Denní studium 1998 - 2001, třída B

Blanka	Gajová	Olomouc
Jana	Janůjová	Slavičín
Monika	Martínková	Přerov
Andrea	Matoušková	Třebíč
Urszula	Michalíková	Přsek u Jablunkova
Eva	Ondráčková	Blažovice
Lucie	Papežíková	Bystřice pod Hostýnem
Petra	Pšenicová	Olomouc
Lenka	Ronzová	Želechovice
Leona	Roubalíková	Vlkoš
Jarmila	Rykaluková	Chuchelná
Jitka	Sekaninová	Rajhradice
Kateřina	Svozilová	Zlín
Martina	Turečková	Bystřice pod Host.
Xenia	Uholyeva	Lviv
Barbora	Vítková	Šternberk
Radim	Vodička	Lhota u Luhačovic
Leoš	Zatloukal	Adamov
Jana	Zemanová	Přerov
Lucie	Zlámalová	Olomouc

Dálkové studium 1998 - 2001

Eva	Dominiková	Vsetín
Naděžda	Gilarová	Valašské Meziříčí
Ludmila	Gottwaldová	Samotíšky
Věra	Hloušková	Květná
Jana	Hořelková	Přerov
Zdeňka	Kozáková	Bludov
Milada	Krupicová	Litovel
Dita	Kukanová	Olomouc

Dominika	Marková	Dětkovice
Jaromír	Petráš	Vyškov na Moravě
Petr	Prinz	Přerov 2
Alena	Sabáčková	Vyškov
Mgr. Martina	Samuhelová	Havířov
Petr	Skála	Zábřeh na Moravě
Milena	Tománková	Slavičín
Iva	Velyhorská	Brno
Pavla	Zahrádková	Voršice
Hynek	Závorka	Opava

Denní studium 1999 - 2002, třída A

Kateřina	Bémová	Semily
Hana	Bláhová	Prostějov
Jana	Březinová	Horka na Moravě
Eva	Burgetová	Kojetín
Lucie	Černíčková	Olomouc
Lucie	Demeterová	Šenov u Nového Jičína
Jana	Dobešová	Český Těšín
Kateřina	Dobrozemská	Olomouc
Markéta	Fišerová	Přerov
Ivana	Herzogová	Prostějov
Klára	Klimecká	Brno
Veronika	Kotonská	Olomouc - Holice
Petra	Kovaříková	Písečná
Monika	Krahulcová	Valašské Klobouky
Vendula	Lánčková	Archlebov
Ondřej	Maděra	Políčka
Marie	Macháčková	Olomouc
Martina	Matochová	Valašská Polanka
Eliška	Michalíková	Hoštice
Andrea	Paterová	Nový Jičín

Denní studium 1999 - 2002, třída B

Anna	Bartlová	Třebíč
Martina	Gazdíková	Litovel
Dobromila	Jiříčková	Přerov
Renata	Paarová	Česká Třebová
Jana	Plachá	Žarošice
Veronika	Pospíšilová	Olešnice
Ivana	Přečková	Nový Jičín
Kateřina	Rybová	Mohelnice
Irena	Sedláčková	Česká Ves
Jitka	Schovajsová	Vizovice
Martina	Směšná	Staré Město
Lenka	Sojáková	Uherské Hradiště
Petr	Surovka	Opava 5
Eva	Tkadlecová	Francova Lhota
Vendula	Trzosová	Skřečoh - Bohumín 3
Marie	Třasoňová	Tovačov
Lenka	Vaňková	Hranice na Mor.
Anna	Zelinková	Třebíč

Denní studium 2000 - 2003, třída A

Hana	Caletková	Andělská Hora
Michaela	Čardová	Šumperk
Radmila	Čečátková	Rataje
Irena	Divínová	Zubří
Miroslava	Dohnalová	Velký Újezd
Alžběta	Havlová	Dolní Újezd
Petra	Ingrová	Vácnovice
Markéta	Juráčková	Havlíčkův Brod
Lenka	Kociánová	Slavětín
Jana	Konečná	Náměšř na Hané
Drahomíra	Krejčová	Brno
Blanka	Kubínková	Blansko
Martina	Kubisová	Uherský Ostroh
Veronika	Němčáková	Přerov
Květa	Rusňáková	Čejkovice
Olga	Sedláková	Jevišovice
Marie	Škárková	Drahanovice
Helena	Tvarůžková	Ostrava - Poruba
Kamila	Zemánková	Litovel

Dálkové studium 1998 - 2002

Zdeňka	Hrubá	Libina
Marta	Karpielová	Biskupice
Michaela	Marfáková	Němčice nad Hanou
Jolana	Orlíková	Šenov u N. Jičína
Miloslav	Přípal	Opava
Kateřina	Pivoňková	Prostějov
Simona	Techetová	Lipník nad Bečvou
Zdeňka	Valčíková	Šumperk
Iveta	Vlčková	Kolín 2
Libuše	Zemánková	Loštice

Denní studium 2000 - 2003, třída A

Marcela	Hornová	Nové Město nad Metují
Jaroslav	Jordan	Olomouc
Ivana	Lasovská	Kojetín
Tereza	Matuszková	Otrokovice
Hana	Mikešová	Litovel
Alena	Řezníčková	Milotice n. Bečvou
Zuzana	Samcová	Písek
Jana	Skalská	Nymburk
Radka	Šufáková	Tišnov
Kateřina	Vamberová	Olomouc
Michaela	Vávrová	Olomouc - Hodolany
Iveta	Volfová	Chrudim II
Jana	Voltnerová	Olomouc
Pavlna	Wothová	Prostějov
Lenka	Zahumenská	Opava 7
Klára	Zajícová	Olomouc
Monika	Zurková	Mohelnice
Helena	Žáčková	Kyjov

Dálkové studium 1999 - 2003

Jana	Bubová	Český Těšín
Jaromír	Hanzlík	Opava
Daniela	Jarnotová	Český Těšín
Lenka	Judová	Žďár nad Sázavou 2
Pavla	Julínová	Lukov
Aura	Kučerová	Olešnice na Moravě
Pavel	Kušnirik	Hodonín
Olga	Lerchová	Olomouc
Iva	Peciarová	Pardubice
Jana	Rozeňmalová	Pražmo

Emanuela	Russitzki	Mohelnice
Veronika	Rychtová	Přerov
Tereza	Siglová	Adamov
Karel	Tajovský	Pardubice
Daniela	Urbášková	Moravská Třebová

Denní studium 2001 - 2004, třída A

Jakub	Barčík	Litoměřice
Marie	Bělohávková	Mimoň
Iva	Bilíková	Bohuňovice
Jarmila	Černá	Napajedla
Štěpánka	Čunátová	Praha 10
Petra	Damborská	Rapotín
Jan	Doležal	Sedlčany
Veronika	Dryjová	Pelhřimov
Jana	Fichnová	Bohuslavice
Jana	Havlíková	Veselí nad Moravou
Markéta	Holková	Těrlicko
Tereza	Horodyská	Moravany
Dagmar	Hynšová	Vnorovy
Eva	Jiříkovičová	Plzeň
Magdalena	Klásková	Sudoměřice
Hana	Kohutová	Frýdek - Místek
Kateřina	Korbelová	Velké Opatovice
Pavlna	Křůmalová	Zlín - Mladcová
Jana	Kučerová	Lázně Bohdaneč
Martina	Ležáková	Šumperk
Pavla	Losenická	Šumperk
Petra	Losíková	Ostrava - Polanka
Radka	Malošková	Přerov
Jakub	Pešata	Olomouc

Denní studium 2001 - 2004, třída A

Anita	Bočková	Ostrava - Zábřeh
Jana	Čuková	Olomouc
Monika	Dobrovodská	Rožnov pod Radhoštěm
Bohumila	Dostálová	Vítkov
Martina	Illeová	Brno
Lucie	Jiráčková	Letovice
Helena	Juřenová	Palkovice
Tomáš	Kocman	Domamyslice
Barbora	Kocmanová	Blansko
Lenka	Kubičková	Přerov - Předmostí
Věra	Martinková	Kroměříž
Lucie	Mayerová	Třebíč
Michaela	Novotná	Olomouc
Helena	Olšovská	Lomnice u Rýmařova
Johana	Ondrášová	Zlín
Jana	Petríková	Brno - Žebětín
Andrea	Pulcová	Bobrová
Růžena	Roušarová	Proseč
Jakub	Škoda	Česká Lípa
Michaela	Šourková	Šumburk
Pavla	Šrámková	Hradčovice
Irena	Švojkrová	Hradec Králové
Lenka	Tomiczková	Český Těšín
Kateřina	Zouharová	Boskovice
Daniel	Žákovský	Loučka

Dálkové studium 2000 - 2004

Zdeňka	Bartošová	Bystřice n. Pernštejnem
Simona	Čechová	Olomouc
Kateřina	Gagolová	Orlová - Lutyně
Andrea	Gruberová	Praha 1
Jana	Ivančicová	Město Albrechtice
Petra	Jalová	Rájec - Jestřebí
Veronika	Kloučková	Praha 7
Lenka	Moravcová	Dobruška
Jitka	Obrová	Kyjov
Barbora	Pírková	Blansko
Eva	Pospíšilová	Veselí nad Moravou
Kateřina	Rysková	Tichá
Marie	Tvrdá	Rožnov pod Radh.
Veronika	Zehnalová	Olomouc

Denní studium 2002 - 2005, třída A

Marcela	Balcarová	Nový Hrádek
Kateřina	Bálková	Kyjov
Andrea	Běhálková	Bohumín
Robin	Brzobohatý	Jablonec nad Nisou
Jana	Dudková	Hať
Kristýna	Fiurášková	Ostrava-město
Petra	Gogolínová	Jezernice
Markéta	Greplová	Kelčice
Václav	Hejč	Šošůvka
Gabriela	Hlostová	Frydlant nad Ostravicí
Helena	Chvátalová	Třebíč
Tomáš	Jedelský	Chroměč
Nikola	Kouřilová	Olomouc - Holice
Petr	Míchal	České Budějovice
Barbora	Zlámalková	Opava - Komárov

Denní studium 2002 - 2005, třída B

Markéta	Dudková	Chudobín
Veronika	Kakrdová	Lesnice
Nikol	Kunstová	Slatina
Daniela	Mikušková	Broumov
Tomáš	Musil	Olomouc
Radka	Paláriková	Mutěnice
Radim	Sléha	Litovel
Daniela	Smyčková	Zadní Újezd
Zuzana	Svobodová	Znojmo
Julia	Syzrantseva	Groznyj - Okjabrskij rajon
Martina	Šmídová	Olomouc
Barbora	Šváčková	Bělotín
Lukáš	Tomeš	Mšeno n. N.
Jitka	Vaňousová	Svitavy
Petra	Volenová	Plzeň

Dálkové studium 2001 - 2005

Daniela	Ballová	Havířov - Podlesí
Jana	Bárová	Otrokovice
Věra	Berková	Moravany
Barbora	Cvičková	Frydek-Místek
Irena	Dočkalová	Štěpánov
Dagmar	Hodúlová	Olomouc 2
Kateřina	Klimešová	Kyjov
Pavčina	Košárková	Ostrava - jih
Adéla	Kotásková	Frydek Místek
Tomáš	Laz	Valtice
Pavčina	Nowaková	Karviná Mizerov
Martin	Pěcha	Olomouc
Daniela	Pernická	Nový Jičín
Ludmila	Prokešová	Kojetín
Lenka	Prosecká	Prostějov
Anna	Valachová	Zdounky
Hana	Vladíková	
	- Neugebauerová	Krnov

Denní studium 2003 - 2006, třída A

Veronika	Čtvrtlíková	Dolany
Marie	Grycová	Jedovnice
Marie	Habrnálová	Palkovice
Lenka	Honsárková	Janovice
Helena	Hradílková	Dýšina
Aneta	Jurčáková	Nový Jičín
Olga	Konšelová	Olomouc
Barbora	Kováříková	Uničov 1
Gabriela	Kozárková	Komárov - Opava
Alena	Kráčmarová	Bělkovice - Lašťany
Petra	Mikulášková	Hodonín

Denní studium 2003 - 2006, třída C

Zuzana	Helmová	Olomouc
Veronika	Kollárová	Hodonín
Michal	Láš	Olomouc
Jakub	Lívanský	Karviná
Milena	Mahďáková	Zlín
Barbora	Pešatová	Olomouc

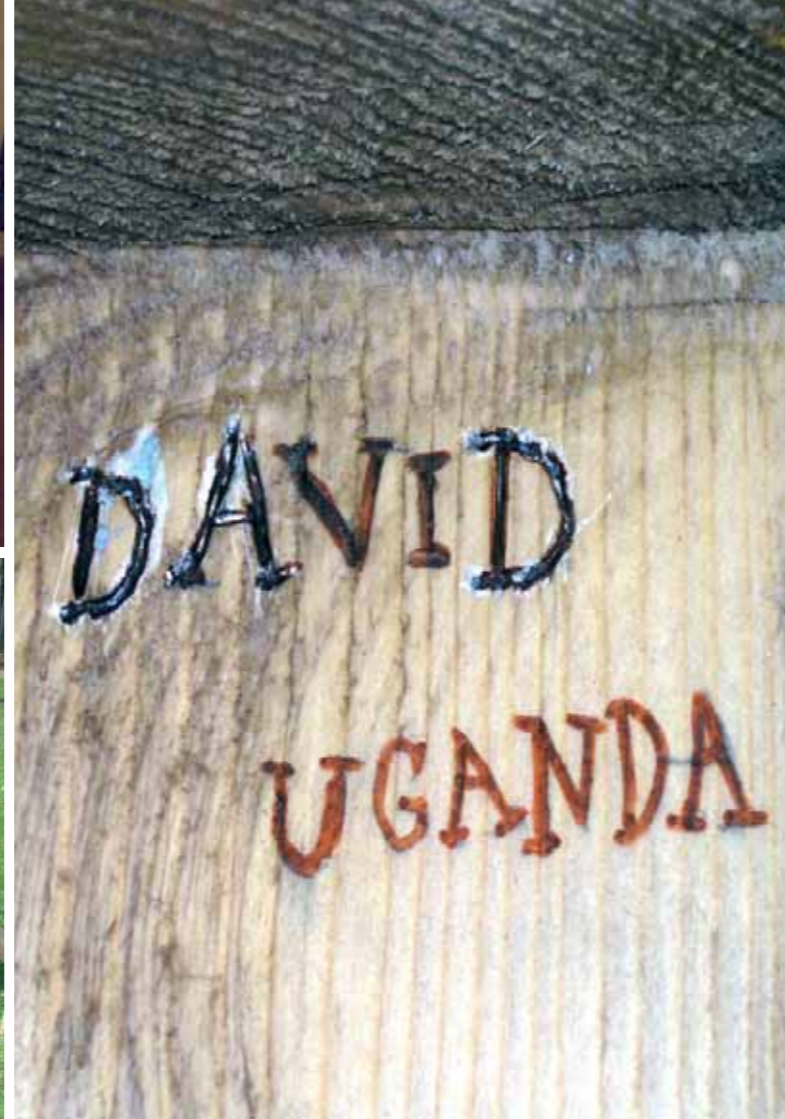
Dálkové studium 2002 - 2006

Martin	Bílek	Olomouc
Miroslav	Hlaváč	Třinec 5 - Dolní Lištná
Dana	Hňoupková	Mohelnice
Vladimír	Jindra	Zvole
Zuzana	Knopfová	Šternberk
Lucie	Šumberová	Česká Třebová
Petra	Trefilová	Havlíčkův Brod
Miloslav	Žanta	Tanvald
Jaroslava	Vanišová	Praha 6

Denní studium 2003 - 2006, třída B

Radka	Hloušková	Šlapanice
Tereza	Marková	Olšany
Helena	Matonohová	Konice
Martina	Mikolajková	Zábřeh na Moravě
Petr	Müller	Návsí
Marcela	Nosálová	Prerov
Denisa	Novotná	Výškov
Eva	Prchalová	Sázavka
Zuzana	Přileská	Mikulov
Tereza	Skoupilová	Prostějov
Hana	Studeníková	Valašské Meziříčí
Lenka	Šebelová	Jedovnice
Iveta	Vaňhová	Humpolec
Jana	Vargová	Moravský Beroun
Veronika	Výmazalová	Prerov - Henčlov
Kateřina	Žídková	Železný Brod

Studentská léta CARITAS – VOŠs
očíma absolventů

Škola CARITAS mi vrátila sebeúctu i víru v člověka

Patřím k těm dálkařům, kteří začali Caritas – Vyšší odbornou školu sociální v Olomouci studovat jako první a stáli tedy u jejího zrodu. Já jsem tehdy byla maminkou čtyř dětí, byla jsem v domácnosti a opatrovala starou babičku. Cítila jsem se izolovaná a vyřazená ze společnosti, nevěřila jsem, že se pro mě ještě najde pracovní místo a že se vrátím do zaměstnání. Původně jsem pracovala jako zdravotní sestra. Protože ve společnosti není ceněná práce v domácnosti a kolem dětí, tak jsem naprosto ztratila sebedůvěru a sebevědomí.

Gymnázium a zdravotní školu jsem studovala ještě v době totalitní. Z té doby jsem měla samé negativní zážitky. Byli jsme ocejchovaní, byli jsme ti, co jsou zatíženi náboženstvím. Posmívali se nám před třídou a veřejně. Ať jsem dělala, co jsem dělala, ať jsem se snažila sebevíc - většinou jsem mívala trojky a pomalu začala věřit, že se na nic víc nezmohu. Víte, když vám někdo říká opakovaně lež, když vás někdo křiví a když se vám posmívá, poznamená vás to.

Moje maminka, která je velice moudrá, se mnou cítila. Když viděla, jak se doma ztrácím, tak řekla: „Začni školu! Máš sociální citění a v Olomouci otvírají církevní!“ Byla ve mně malá dušička. Po zkušenostech z dřívějšího studia jsem byla přesvědčená, že na to nemám. Ale na testy a pohovory jsem jela. Byly to zajímavé a překvapivé poznatky. A s velkým nadšením a nadějí jsem školu začala. První šok byli vyučující. Byli to naprosto jiní lidé a s naprosto jiným přístupem. Byla jsem v jiném světě! Druhý šok byli spolužáci. Taková řada dobrých lidí a se stejným smyšlením, ze zdravotnických, sociálních a jiných oborů a z různých koutů republiky. Co člověk - to originál.

Nejkrásnějším zážitkem pro mě byla teologie. Po těch letech pronásledování jsem si doslova tuto výuku vychutnávala. Už ten začátek hodiny! Přišel mladý profesor a říká: „Přátelé, tak se nejdřív pomodlíme!“ A celá třída vstala a začali jsme modlitbou. To, co bylo pro druhé normální bylo pro mě zázrakem. Nedoufala jsem, že se dočkám něčeho takového.

Dalším zážitkem byla psychologie. Nikdy předtím jsem ji neměla. A přišla laskavá paní a povídala o lidské důstojnosti a o sebeúctě. Tak se mě dotýkala její slova, že si je dodnes pamatuji. A čím dál víc si uvědomuji, že skrze lidi působí Bůh. V průběhu studia přišel nový pan ředitel a s ním nové změny. Byl přísný a náročný. Já jsem měla velký problém v počítačové technice. Doma jsme tehdy počítač neměli, a tak jsem nevěřila, že se to naučím. Šla jsem tedy za panem ředitelem v naději, že mě pochopí. Myslím, že chápal, ale naprosto nepřipustil možnost, že bych něco nezvládla nebo něčeho byla ušetřena. Bylo to úplně naopak, než jsem čekala. V první chvíli mě popadl ztek a rozhořčení. Ale dopadlo to tak, že manžel koupil starší počítač. A já jsem se s velkou urputností zakousla do psaní a zjistila jsem, že se to neliší zase tak moc od psacího stroje. Jsem teď panu řediteli vděčná. Diplomku a seminární práce jsem si psala sama a dnes bez počítače pracovat nemohu.

Co mně dalo studium na Caritas, kromě osobností, které jsem tam potkala? Dalo mně opravdu mnoho. Vrátilo mě do života, ukázalo směr, kterým jsem měla jít, vrátilo mně sebedůvěru a úctu k sobě, ale také důvěru v lidi a radost ze společnosti. Studium na této škole bylo náročné a těžké. Já jsem to brala jako výzvu. Nikde jsem - přes všechny těžkosti - nezískala víc. Naučila jsem se sebekázní, naučila jsem se učit a vím, že jenom přes těžkosti mohu něčeho dosáhnout. A to nemluvím o tom, co všechno do mé hlavy „zaseli“ profesori z Caritas. To všechno mě provázelo a pomáhalo mně dál, dál v mém životě a v dalším studiu. Ale začátek - to byla CARITAS! Bůh nás vede obdivuhodně - jsem mu za to opravdu vděčná.

Marie HOREHLEĎOVÁ
dálkové studium, absolutorium v roce 2000

Šel bych do toho zase

Na těch těch pár let na VOŠs CARITAS budu už asi navždy vzpomínat jako na nejlepší léta svého života. Abych ale řekl pravdu, mé první pocity, když jsem se dostal na církevní „vošku“, byly dosti smíšené: „Co tam budu dělat? S kým se dám dohromady? Já, který byl v kostele jen párkrát, a to na školních výletech.“ Do prvního ročníku a na můj první delší pobyt mimo domov jsem tedy nastupoval s mnoha otázkami, ale i očekáváním a s velkou zvědavostí.

Dodnes si pamatuji na první večer na koleji. Jakmile mi rodiče vynesli poslední tašky a dali pusu na rozloučenou, zmocnil se mě opět divný pocit Co tu vlastně chci? Ukázalo se, že jsem se svými obavami nebyl sám. Všichni jsme se na sebe dívali s troškou nedůvěry. Už ani nevím, koho napadlo, abychom uspořádali první společnou večeři. Na velkém stole v jednom pokoji se tehdy nahromadily skoro všechny dobrůtky od našich starostlivých maminek. Asi po dvou hodinách společného povídání, seznamovací kolečka, pár tónech kytary a společného „vytí“ jsme si připadali jako parta starých známých. Na první školní den v nové škole jsme jeli v úplné pohodě a radosti z nového začátku. Mám pocit, že v podobném duchu se nesly skoro celé čtyři roky mého studijního života v Olomouci.

Snad proto, že VOŠ Caritas je církevní školou, se téměř všechny vztahy mezi studenty i učiteli nesly v duchu přátelství a pohody. To jsem dosud nezažil a bylo to pro mě úplně nové. Do této doby jsem si třeba nedovedl představit, že lze na dvou malých plotýnkách na koleji uvařit hromadu špaget pro dvacet hladových studentů a ještě u toho zažít spoustu legrace. Vůbec, společné večírky i hromadné učení (vždy před zkouškovým) stály opravdu za to. Hrozně se mi na nich líbilo, že se nikdy moc nepilo, a přesto jsme se všichni skvěle bavili. Z těchto let si také pamatuji jednu, možná až paradoxní myšlenku, že „největší večírky a pařby jsou ve zkouškovém období“. Nikdy jsem tomu nevěřil, ale od doby mého studia můžu potvrdit, že to tak je. Napadá mě, že to je asi proto, že když se člověk hodně učí, tak se potom musí hodně odreagovat. No a kde jinde, než na „ranním večírku“...

Podobně jsme všichni spolu prožívali celé čtyři roky. Byly to nádherné roky společných večírků, školních akcí, ale i dlouhých večerů v knihovně i na kolejích, nejen druhých termínů u zkoušek i smutného loučení s kamarády, kteří to vše nezvládli. Pro mě to byla nádherná léta života, za které děkuji všem, kteří tehdy byli se mnou. A abych se Vám nesměle přiznal, šel bych do toho zase...

Miroslav STEBEL
denní studium, absolutorium v roce 2001

Pracovní úraz u absolutoria

Na VOŠs Caritas jsem studovala v období, které bylo pro mne velmi důležité, protože jsem dozrávala osobnostně. Při nástupu do prvního ročníku mi bylo teprve 17 let, prožívala jsem poněkud opožděnou pubertu a byla vyjevena z ciziny.

Myslím na tuto školu velmi často jako na nový začátek, jako na prostředí, kde jsem získala mnoho dovedností, odborných znalostí a přátele, které mám dodnes. Tato škola mi pomohla přiblížit se k důležitým cílům mého života. Jak přispěla škola k mému sebepoznání, ilustruje následující příhoda z absolutoria: učila jsem se celkem dlouho a měla jsem velký strach, neměla jsem zkušenost s maturitou a představa zkoušek z tolika předmětů najednou mne děsila. Jak se to většinou stává otázky, které jsem si vytáhla nebyly ani úplně nejlepší, ale ne zcela špatné. V sociální politice jsem si vytáhla důchodové pojištění.

Sociální politika patřila mezi předměty, kterým jsem věnovala největší pozornost, a tak jsem se pustila do vyprávění bez zjevného strachu, ale trochu „u vytržení“. Když jsem mluvila o invalidním důchodu, řekla jsem, že jednou z cest, jak na něj získat nárok je zemřít následkem pracovního úrazu. Pan doktor Bednář zřejmě pochopil, že nevím, co říkám, a zeptal se mne: „Když člověk utrpí ten pracovní úraz, jak o něm mluvíte, musí pak zemřít?“ Odpověděla jsem, že nemusí, a že pracovní úrazy mohou být i lehčí povahy. Komise se pousmála a já jsem pokračovala nerušeně dál ve výkladu.

Asi za týden, kdy jsem někomu po několikáté líčila průběh absolutoria, jsem se zarazila a konečně mi došlo, co jsem vlastně ve své nervozitě „mlela“ a jak se k tomu komise zachovala s pochopením.

Kseniye UHOLYEVA (Ukrajina)
denní studium, absolutorium v roce 2001

Líza z Čečenska a její říše divů

Za sedmi horami, za sedmi lesy, bylo malé království s ropnými vrty. Tato země byla podivná a neklidná. Žil zde národ chudý, ale hrdý. Tato zem se jmenovala Čečensko. Válčila od pradávnych dob se svým velkým nepřitelem – Ruskem.

A v této neklidné a podivné zemi se jednoho dne narodila malá holčička a dali jí jméno Líza. Narodila se v chladném únoru a dřív, než rodiče čekali. Chodila do školky a do školy a vyrůstala v mladé děvče. Toto období ale pro ni bylo nejsmutnější z celého jejího života a nerada na něj vzpomíná. Jejich země se dostala do temného období. Začaly opět války a Líza s rodinou musela opustit zem. Odjeli do Ruska, do města matryošek a Rudého náměstí. Tam s rodinou jen přežívali a očekávali konec válek. Až po několika letech se mohli vrátit zpět do rodné země. Návrat byl dost šokující. Už nepoznávali své království, nepoznávali ulice, po kterých mnoho let chodili. Město bylo zničené, celé šedé od kouře z požárů. Nebyl zde plyn, voda. Vzpamatovali se ale z tohoto překvapení a začali spravovat svůj domeček, který neměl ani střechu, ani vrátka. Začali žít jiný život. Museli chodit pro vodu několik kilometrů, dělali oheň venku, ale museli se tomuto smát, protože jim to připadalo zvláštní. Když po roce byla opět zavedena elektřina, měli radost jako když Edison vynalezl žárovku. Byli také rádi, že byli zdraví, že nikdo z jejich příbuzných nezahynul. Byli rádi, že měli svůj domeček, sice bez střechy, ale měli kde bydlet na rozdíl od lidí, kteří ztratili úplně všechno. Do země začalo přicházet spousta pomoci od mezinárodních organizací. Líza se sestrami se snažily najít zaměstnání v těchto organizacích. Jednoho dne se dozvěděly, že jedna organizace, která otevírá školky v Čečensku, hledá spolupracovníky. Líza se sestrami se rozhodla, že zkusí štěstí. Musely jet do Ingušska, kde sídlily mezinárodní organizace, které nemohly v Čečensku pracovat z důvodu bezpečnosti.

Ten den si Líza pamatuje úplně přesně, jak nervózně čekaly před kanceláří Caritas International. Stala se tam totiž zvláštní věc. Místní pracovník jim řekl, že žádná volná místa nemají. Byly zklamané, že musí odjet s prázdnými rukama. Hovořila se sestrami o tom, co budou dělat dál. Najednou se otevřelo okno a nějaký cizinec je zavolal do kanceláře. Byly strašně nervózní, nevěděly co říct, aby práci dostaly. Pracovníci si je poslechli, něco si o nich zapsali do bloku, nic konkrétního jim neřekli a sdělili jen, že se během několika týdnů ozvou. Odcházely nejisté a s vědomím, že už se z této kanceláře nikdy neozvou.

Uběhlo několik týdnů a již byly smířeny s tím, že se nikdo neozve. Jednoho dne ale někdo zaklepal na vrátka a Lízina starší sestra Laila šla otevřít. Stál tam neznámý člověk a říkal že má práci ve školkách v Grozném pro dvě z nich. A tak Líza začala pracovat v denním stacionáři pro sirotky Berkat, který byl založen Petrou Procházkovou. Caritas přejala tuto školku a měla ji na starosti. Práce se Líze strašně líbila, bavila ji práce s dětmi, ale kolektiv byl špatný. Ostatní ženy tu byly zlé, protože ztratily muže ve válce a měly spousta starostí s rodinou. Rozhodla se práce vychovatelky zanechat a odjela do Moskvy za bratrem pomoci mu pracovat v cukrářské výrobě. Měla na starosti kontrolu kvality dortů a zákusků a musela i tyto laskominy ochutnávat. Práce byla strašně sladká, ale nebyla moc přínosná. Jednoho obyčejného dne měla telefonát, a to co se potom stalo, bylo jedním z největších překvapení jejího života. Na druhém konci telefonu se ozval pracovník Caritas a nabídl právě

jí možnost studovat školu se sociálním zaměřením v České republice. Vše bylo najednou jako v pohádce. Vůbec nic nevěděla o České zemi, jen že hlavním městem je Praha. Myslela si, že jediným zpěvákem zde je Karel Gott a znala jen jedinou českou pohádkou - Tři oříšky pro Popelku. S těmito vědomostmi se rozhodla odjet studovat do České republiky.

Připadala si jako Harry Potter, který dostal pozvánku studovat v kouzelnické škole. Byla tak nervózní, že nemohla ani jíst. Přišel den odletu a neuměla ani slovo česky. Nevěděla, co bude dělat, když ji nikdo v Praze na letišti nevyzvedne. V kapse měla jen sedm dolarů. Při takové spouště cizinců a velkém letišti si připadala jako v jiném světě. V letadle ochutnala první české jídlo – „vepřo, knedlo, zelo“. Maso ale dala svému spolucestujícímu, protože z náboženských důvodů vepřové nejí.

Zaradovala se, když po přiletu uviděla cedulku se svým jménem a pracovníka Charity. Nasedla do auta a projížděli Prahou. Viděla plné řeky a nechápala proč. Člověk, co ji vezl, si nemohl vybat jak se řeknou rusky povodně, a tak jí vysvětloval, že v České republice je moc a moc vody. Líza sice nechápala proč je zde moc a moc vody, ale nechala tuto otázku být. Cesta jí připadala strašně dlouhá a chtěla už vidět tu Olomouc, malou vesničku na okraji Prahy. Ale vše bylo jiné... Do Olomouce přijeli pozdě v noci, projeli přes centrum a byla strašně překvapena, jak je ta vesnička veliká.

Město se jí líbilo stále více. Nejproblematičtější pro ni bylo jídlo. Protože neuměla moc česky a nevěděla o existenci supermarketů, v malých obchůdkách neuměla říct, co chce. Nevěděla, co je napsáno na obalech jídla, a proto se zaměřila se svou učitelkou češtiny na názvy potravin. Dlouho jí dělalo problém slovo „zmrzlina“, nemohla ho dobře vyslovit. Každý den se učila nový jazyk, aby při nástupu do školy mohla aspoň trochu rozumět. Byly to její nejkrásnější časy v České republice. Vše jí obohacovalo a lidé k ní byli hodní a milí. Úplně se zamilovala do kobilů a smaženého sýra.

Na škole se setkala s mnoha předměty, o jejichž existenci neměla ani tušení. Měla ráda ten pocit poznávání nových věcí. Tato škola ji napomohla najít sama sebe. Teď ví, že sociální práce přináší lidem mnohem více užítku, než práce „designera“, kterým se kdysi chtěla stát. Chce poděkovat všem učitelům, kteří k ní byli vstřícní a nedělali rozdíly mezi ní a jinými studenty. Teď, když je její studium na konci a musí se vrátit domů, se jí nechce opustit tuto pohádkovou zemi, která jí tak dlouho fascinovala a do které se zamilovala. Tímto by chtěla poděkovat všem lidem, kteří tu pro ni byli mnoho let oporou, za kterými mohla přijít, podělit se o své radosti a starosti, se kterými se mohla smát a plakat, a díky kterým se tady cítila dobře a nic jí nechybělo. Nemusí ani tyto lidi vyjmenovávat, protože oni sami ví, koho se to týká. Z celého svého srdce jim děkuje a ví, že i za padesát let budou mít místo v jejím srdci a že čas tady prožitý zůstane těmi nekrásnějšími vzpomínkami.

Julie SYZRANTSEVA (Čečensko)
denní studium, absolutorium v roce 2005

Socha příběhů CARITAS – VOŠs

Vejdete-li na čerstvě zrekonstruované nádvoří CARITAS-VOŠs na Náměstí Republiky, můžete tu spatřit jedinečnou sochu. Sochu, která je složena z mnoha kamenů z různých koutů světa, kam studenti této školy vyrazí na praxi. Každý kámen symbolizuje jeden těžký lidský osud, se kterým se na svých cestách setkali. Jak připomínají studenti, z nichž každý je spoluautorem tohoto kolektivního díla, nejedná se o sochu ledajakou. Každá její část je protkána utrpením, bolestí, slzami, ale také solidaritou a nadějí, vycházející z pomoci bližního. Na jednom místě se v ní potkávají osudy lidí ze všech koutů světa. Netradiční socha je o to originálnější, že každým rokem vzroste její objem a nebude tak nikdy hotova, tak jako nikdy nekončí naše starost o druhé lidi. Naši studenti jezdí na praxi do dvou desítek zemí. Příběhy lidí, se kterými se setkávají, jsme chtěli zobrazit v hmatatelné podobě. Vznikl tak model dřevěné sochy složený ze sloupů, které se budou k sobě připojovat. V každém okně bude položen jeden kámen. Prvních více než čtyřicet kamenů již dovezli studenti z Ugandy, Francie, Ukrajiny, z romských osad na východním Slovensku, Rumunska, Kosova a Nizozemska. Zachycují příběhy dětí, které poznamenala chudoba či samota, i osudy žen a mužů poznamenaných válkou či těžkými životními úděly. „Myšlenka převádět příběhy a klást kameny je nádherná. Vychází z křesťansko-židovských tradic. Lidský příběh je základ lidského života i základ historie. A to, co vymysleli studenti, je velký čin,“ řekl senátor Jaromír Štětina, který přijal nabídku studentů a stal se kmotrem tohoto projektu. Legendární novinář je také spoluautorem sochy, k níž přidal svůj příběh z okupovaného Čechenska.

Socha, kterou ztvárnil známý výtvarník Lubomír Dostál, připomíná dům s okny symbolizujícími pohled do duše. Právě v oknech jsou umístěny kameny z jednotlivých zemí. Jak budou přibývat jednotlivé příběhy, budou přibývat i sloupy sochy.

Socha, která je přístupná i veřejnosti Olomouce, by nám měla připomínat, že se nás týkají osudy trpících a strádajících lidí i na zdánlivě vzdálených místech planety, že si tato místa neseme v sobě a že jsou stále přítomna v našich životech. Rok za rokem pak budou další absolventi praxí přidávat k soše další a další kameny. Pokračováním projektu je rovněž jeho interaktivní podoba: jednotlivé příběhy, symbolizované kameny, jsou vystaveny na internetových stránkách školy, aby se staly svěbytným dokumentem o životě lidí, jenž se protnul s životem absolventů této školy a nyní je díky soše i součástí historie města Olomouce.

Cesta ugandské dívky Elizabeth z pekla zpět do života

Severní Uganda vypadá přesně tak, jak si ji vysníte, když vám někdo do ucha zašeptá „Afrika“. Ve slunci zalité dlouhé travnaté pláně, ze kterých na sebe tu a tam upozorňují stromy, otevírající hrdě své koruny k blankytnému nebi. Toto území obývá několik kmenů, z nichž nejpočetnější a nejsrdečnější je kmen Acholi. Právě z něj pochází krásná osmnáctiletá Elizabeth, na první pohled vypadající jako většina dívek svého věku. Podíváte-li se jí však blíže to tváře, zahlédnete strach dívky, která musela za svůj krátký život zažít strašné věci.

Elizabeth byla teprve dvanáctileté děvče, když ji spolu s pěti sourozenci unesla uprostřed noci přímo z rodného domu skupina rebelů, nazývajících se Armádou Božího Odporu. Elizabeth se strachem v hlase vzpomíná: „V naší zemi tehdy už čtrnáctým rokem zuřila občanská válka. Okolní lesy se hemžily rebely, kterým velel nechvalně známý Joseph Kony. Všichni věděli, že nejsilnější ‘zbraní’ rebelů jsou právě děti, které unesou od rodin a terorem pak nutí bojovat na své straně. Každou noc jsme proto všichni usínali se strachem z přepadení. Občas se někde podařilo zajistit noční ochranu vojenskými jednotkami, ale zdaleka ne všude. Bohužel ani v naší vesnici.“

Té noci jsem procitla a uviděla, jak matka a ostatní sourozenci dřepí v koutě naší chýše s nepopsatelným strachem ve tváři a ukazují mi, abych zůstala zticha a přikrčila se k nim. Otec seděl u dveří a nervózně svíral v ruce dřevěnou hůl. Uslyšela jsem dupot desítek pochoduujících nohou. Vyhlédla jsem z okna a uviděla široký zástup hořících loučí, který se neúprosně blížil k nám...“ Elizabeth se zlomí hlas. Dál nemůže mluvit.

Tu noc rebelové vypálili celou její vesnici. Elizabeth, její sourozence a další děti donutili obléknout armádní uniformy, svázali je za ruce k sobě a až do svítání hnali kamsi hluboko do buše. Tak hluboko a daleko, aby už nikdy nenašli cestu domů. Cestou je bili tyčemi, ty nejsilnější z dětí zahynuly ještě té noci. A tak začal Elizabeth nový život. Život, který se jí vryl do tváře, který jí zašpinil duši černou nesmazatelnou tuž. Život dětského vojáka.

Armádu Božího Odporu tvoří z velké části děti. Stejně jako Elizabeth byly uneseny z domova a doslova všemožnými způsoby donuceny bojovat. Chlapci museli zabíjet, dívky byly zneužívány jako sexuální otrokyně. Elizabeth s hrůzou vzpomíná na chvíle, kdy některé z dětí odmítlo splnit rozkaz velitele. V takovém případě ho čekal jediný trest: ubití k smrti. Avšak ne rukou jednoho z velitelů, ale rukama jeho dětských přátel. Každé z nich muselo provinilce bít do hlavy tak dlouho, dokud nezemřel. Stejně se trestal pokus o útek. Pokud se někomu přeje jen podařilo uprchnout, byla kruté potrestána skupina dětských vojáků, k níž náležel. Elizabeth tak viděla zemřít všechny své sourozence.

To vše jí bralo myšlenky na útek. Navíc byla často svědkem a bohužel i přinuceným aktérem vypalování vesnic, drancování a mučení nevinných lidí. Nevěděla tedy, zda se vůbec má kam vrátit, zda jsou její rodiče ještě naživu.

Elizabeth říká, že z některých dětí, které byly spolu s ní uneseny, jsou dnes již fanatici a bezvýhradně věří myšlence věčného boje rebelů za vyhlazení kmene Acholi a jeho nahrazení novým, lepším. Věří, že Kony se již brzy stane ugandským prezidentem a ony pak budou stát po jeho boku. Jsou mezi nimi však i takové, které v hloubi duše stále myslí na útek, na

návrat domů. Je to však ještě vůbec možné? Co když je jejich vesnice vypálená a jejich blízcí povražděni? Kdo se o ně postará? A co když v nich někdo pozná bojovníky rebelů, kteří sami vraždili a loupili? Bude pak ještě čas někomu něco vysvětlit? Tyto palčivé otázky braly Elizabeth celých šest let odvahy k útěku. Navíc se musela stát jednou z manželek velitele armády. Ve čtrnácti letech porodila syna. Od té doby už ale myslela na útek bez ustání. Nechtěla dopustit, aby její dítě vyrostlo v buši, nechtěla, aby se z jejího syna stal jeden z rebelů. Pak konečně přišla vytoužená noc.

Onu noc vyrazili všichni vojáci do nočního boje a Elizabeth spolu s dalšími manželkami zůstala v táboře. To byla její chvíle. Dohromady s dalšími šesti dívkami a jejich dětmi se daly na útek. Prchaly bezhlavě nocí domů, děti na zádech, aniž by tušily, zda je někdo čeká, zda jim někdo pomůže.

Po nekonečné cestě lesem dorazily do města. Nevěděly kam se podít, bloudily nazdařbůh ulicemi. Dobří lidé je nakonec zavedli na zdejší vojenskou centrálu.

A tam si je vyzvedla sestra Rachel, spoluzakladatelka organizace Concerned Parents Association – Uganda. Lidé z organizace sestry Rachel pomáhají dětem, které byly uneseny. Pokouší se dokonce vyjednávat s rebely o jejich propouštění. Těm, kterým se podaří utéct, nabídnou pomocnou ruku, jako to udělal i v případě Elizabeth. Našli její rodiče, s nimiž teď žije v táboře IDP (Internally displaced people) a finančně ji podporují, aby mohla dokončit školy, které musela nedobrovolně na tak dlouhou dobu opustit.

Elizabeth si dokáže po všech těch útrapách pomoci a lásky obrovsky vážit: „Nikdy by se mi samotné nepodařilo najít mé rodiče,“ říká. „A kdo by se staral o matku s dítětem, kdo by jí poskytl přístřeší a jídlo? Kdybych nepotkala sestru Rachel, zůstala bych nejspíše na ulici a zemřela hladu. Jen díky ní jsem našla své rodiče, kteří se s láskou ujali mne i mého syna. Navíc si mohu dokončit vzdělání a snad připravit pro svého syna takový život, jaký si zaslouží.“

„Můj životní příběh je smutný a hrozný zároveň,“ končí své vyprávění Elizabeth, „ale zdá se, že se teď obrátil k lepšímu. Nikdy bych však nemohla jít dále novou cestou s činy a vzpomínkami, které mám tak bolestně vepsané do srdce, kdybych se neseťkala s lidmi, kteří mi uměli říci – já ti odpouštím. Díky tomu vím, že vše za mnou je pryč, že je to minulost a že můžu žít dál. Pro mého syna, pro mé rodiče, za všechny děti, které neměly možnost od rebelů utéct. Jako příklad těm, kteří se z pekla buše snad ještě vrátí. Aby věděli, že jsou tady stále lidé, kterým na nás záleží, kteří nám umí odpustit a kteří jsou připraveni nám pomoci.“

Petra MATULOVÁ (květen 2006)

Další osudy ze SOCHY PŘÍBĚHŮ naleznete na www.caritas-vos.cz

SPRAVEDLNOST A SLUŽBA
10 LET CARITAS
VYŠŠÍ ODBORNÉ ŠKOLY SOCIÁLNÍ V OLOMOUCI
1996 - 2006

CARITAS – Vyšší odborná škola sociální

Náměstí Republiky 3
779 00 Olomouc, Czech republic
tel. +420 585 209 020
fax +420 585 209 021
e-mail: skola@caritas-vos.cz
www: <http://www.caritas-vos.cz>

IBAN CZ460300000000377830653
SWIFT-code CEKO CZ PP
Account number 377830653/0300

Banks name and address:
ČSOB, a.s. Olomouc
Dolní náměstí 28-29
779 00 Olomouc, Czech republic

Design: Martin Feikus; Press: RETIS